EUROPA-PARLAMENTETS BESLUTNING

med bemærkningerne til afgørelsen om decharge for gennemførelsen af Den Europæiske Unions almindelige budget for regnskabsåret 2002 (Sektion III — Kommissionen)

EUROPA-PARLAMENTET,

— der henviser til Den Europæiske Unions almindelige budget for regnskabsåret 2002,

— der henviser til endeligt årsregnskab for De Europæiske Fællesskaber for regnskabsåret 2002 — Bind I — Konsolideret beretning om budgetgennemførelsen og konsolideret årsregnskab (SEK(2003) 1104 — C5-0564/2003 og SEK(2003) 1105 — C5-0565/2003) ([1]),

— der henviser til Revisionsrettens årsberetning for regnskabsåret 2002, med institutionernes svar ([2]) (C5-0583/2003), og dens særberetninger,

— der henviser til Revisionsrettens erklæring om regnskabernes rigtighed og de underliggende transaktioners lovlighed og formelle rigtighed, jf. EF-traktatens artikel 248 ([3]) (C5-0583/2003),

— der henviser til Rådets henstilling af 9. marts 2004 (C5-0145/2004),

— der henviser til EF-traktatens artikel 274, 275 og 276 og Euratom-traktatens artikel 179 a og 180 b,

— der henviser til artikel 3 i Rådets beslutning 2003/76/EF af 1. februar 2003 om fastsættelse af de nødvendige bestemmelser til gennemførelse af den protokol, der er knyttet til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, om de finansielle konsekvenser af udløbet af EKSF-traktaten og om Kul- og Stålforskningsfonden ([4]),

— der henviser til punkt 3 i bilag 1 til afgørelse 2002/234/EKSF truffet af repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet den 27. februar 2002 om de finansielle konsekvenser af udløbet af EKSF-traktaten og om Kul- og Stålforskningsfonden ([5]),

— der henviser til finansforordningen af 21. december 1977, særlig artikel 89, og til finansforordningen af 25. juni 2002 ([6]), særlig artikel 145-147,

— der henviser til forretningsordenens artikel 93 og bilag V,

— der henviser til betænkning fra Budgetkontroludvalget og til udtalelser fra de øvrige berørte udvalg (A5-0200/2004),

A. der henviser til, at gennemførelsen af EU's politik først og fremmest er kendetegnet ved »delt forvaltning« mellem Kommissionen og medlemsstaterne,

B. der henviser til, at der, når Kommissionen gennemfører budgettet ved delt forvaltning, overdrages »budgetgennemførelsesopgaver til medlemsstaterne« i henhold til finansforordningens artikel 53, stk. 3,

---

([1]) EUT C 316 af 29.12.2003, s. 1.

([2]) EUT C 286 af 28.11.2003, s. 1.

([3]) EUT C 286 af 28.11.2003, s. 12.

([4]) EUT L 29 af 5.2.2003, s. 22.

([5]) EFT L 79 af 22.3.2002, s. 42.

([6]) EFT L 248 af 16.9.2002, p. 1.

C. der påpeger, at et af hovedformålene med moderniseringen af De Europæiske Fællesskabers regnskabssystem, der blev forelagt i Kommissionens meddelelse af 17. december 2002 (KOM(2002) 755), er at udvikle et integreret regnskabssystem baseret på periodiseringsprincippet, hvilket ville give et mere fuldstændigt billede af Fællesskabets finansielle situation, således at samtlige fordringer og forpligtelser registreres, når de opstår, i stedet for at vente, til de indgår eller er betalt,

D. der henviser til, at den administrative reform har været et af den nuværende Kommissions allervigtigste mål, at hvidbogen om reformen af Kommissionen (KOM(2000) 200) blev vedtaget den 1. marts 2000, og at Kommissionen har forpligtet sig til at iværksætte et ambitiøst program, der tager sigte på at styrke uafhængigheden, ansvarligheden, effektiviteten, gennemsigtigheden og anvendelsen af de strengeste ansvarlighedskriterier,

E. der understreger, at dechargeproceduren er en proces, der bl.a. har til formål at forbedre den økonomiske forvaltning i EU ved, at der på baggrund af Revisionsrettens beretninger og institutionernes svar og udtalelser skabes et bedre grundlag for at træffe beslutninger,

F. der minder om, at der er behov for præcise resultatindikatorer for de enkelte udgiftskrævende afdelinger i Kommissionen for at kunne evaluere fremskridt i den økonomiske forvaltning fra år til år,

A. HORISONTALE SPØRGSMÅL

Delt forvaltning

Generelle spørgsmål

1. minder om, at de to største udgiftsområder i budgettet — landbrug og strukturfonde — er underlagt delt forvaltning, og konstaterer, at Revisionsretten anbefaler, at disse to områder »følges med særlig stor opmærksomhed, fordi de er så komplekse, og fordi forvaltningen foregår på så mange forskellige niveauer« (årsberetningen for regnskabsåret 2002, punkt 0.11);

2. tilslutter sig Rettens vurdering af behovet for øget opmærksomhed i såvel Kommissionen som medlemsstaterne om en forvaltningsform, der adskiller en fælles politiks finansiering fra dens gennemførelse, og som for Fællesskabets vedkommende vedrørte 77,6 % af forpligtelsesbevillingerne i 2002;

3. henviser til, at begrebet »delt forvaltning« på den ene side tager udgangspunkt i fællesskabslovgivningen som den primære ret, nærmere betegnet i EF-traktatens artikel 274 (»Medlemsstaterne samarbejder med Kommissionen med henblik på at sikre, at bevillingerne anvendes i overensstemmelse med princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning«), og på den anden side i finansforordningens artikel 53, stk. 3, som den sekundære ret (»Når Kommissionen gennemfører budgettet ved delt forvaltning, overdrages der budgetgennemførelsesopgaver til medlemsstaterne ...«);

4. understreger, at det af disse bestemmelser klart fremgår, at Kommissionen spiller den overordnede rolle i forbindelse med forvaltningen af fællesskabsmidlerne, og anmoder følgelig denne om at udforme foranstaltninger, der afspejler medlemsstaternes underordnede position på dette område og sikrer en vellykket økonomisk forvaltning på disse betingelser;

5. mener ikke, at der findes bestemmelser, som klart skaber grundlag for, at Kommissionen kan fralægge sig det økonomiske ansvar og overdrage det til medlemsstaterne, når disse er årsag til den manglende overholdelse;

6. finder derfor, at en meningsfuld anvendelse af begrebet »delt forvaltning« må bygge på den grundholdning, at det er Unionen, der uddelegerer en del af sine beføjelser til medlemsstaterne, og at medlemsstaterne er forpligtet til at udføre deres del af arbejdet i overensstemmelse med de retningslinjer, som Unionen vedtager;

7. minder om, at det finansielle særkende ved delt forvaltning er, at det er nationale myndigheder udpeget af medlemsstaterne, der foretager udbetalingerne til de støtteberettigede, og om, at det, selv om det er medlemsstaterne, der udbetaler fællesskabsmidlerne, er EU-budgettet og ikke medlemsstaterne, som bærer omkostningerne, i de tilfælde, hvor svig og uregelmæssigheder ikke opdages eller ikke indberettes;

Kommissionens ansvar

8. understreger, at det finansielle ansvar er udeleligt, og det endelige ansvar for gennemførelsen ligger hos Kommissionen, selv om den daglige forvaltning er delt, jf. EF-traktatens artikel 274 (hvori det hedder, at Kommissionen gennemfører »budgettet på eget ansvar i overensstemmelse med princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning«);

9. opfordrer Kommissionen til at øge antallet af »solnedgangsklausuler« i retsakter og detaljerede konsekvensanalyser væsentligt;

10. påpeger, at den nye finansforordnings artikel 53, stk. 5, bekræfter, at det finansielle ansvar er udeleligt: »Når der er tale om delt eller decentral forvaltning, anvender Kommissionen — for at sikre sig, at midlerne anvendes i overensstemmelse med de gældende bestemmelser — sådanne procedurer for regnskabsafslutning eller regler for beregning af finansielle korrektioner, at den kan påtage sig sit endelige ansvar for gennemførelsen af budgettet i henhold til EF-traktatens artikel 274 og Euratom-traktatens artikel 179«;

Medlemsstaternes ansvar

11. gør opmærksom på, at medlemsstaternes ansvar navnlig er fastlagt i nedenstående bestemmelser:

— Traktatens artikel 280:

»Fællesskabet og medlemsstaterne bekæmper svig og enhver anden ulovlig aktivitet, der skader Fællesskabets finansielle interesser, ved hjælp af foranstaltninger, der træffes i overensstemmelse med denne artikel, som virker afskrækkende og er af en sådan art, at de yder en effektiv beskyttelse i medlemsstaterne.

Medlemsstaterne træffer de samme foranstaltninger til bekæmpelse af svig, der skader Fællesskabets finansielle interesser, som til bekæmpelse af svig, der skader deres egne finansielle interesser.

Med forbehold af andre bestemmelser i denne traktat samordner medlemsstaterne deres optræden med henblik på at beskytte Fællesskabets finansielle interesser mod svig. Med henblik herpå tilrettelægger de sammen med Kommissionen et snævert, løbende samarbejde mellem de kompetente myndigheder.«

— Traktatens artikel 274 som ændret med Amsterdam-traktaten:

»Medlemsstaterne samarbejder med Kommissionen med henblik på at sikre, at bevillingerne anvendes i overensstemmelse med princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning;«

Revisionsrettens holdning til delt forvaltning

12. henleder opmærksomheden på, at Revisionsretten siden 1994 i sine erklæringer om regnskabernes rigtighed har påpeget, at de underliggende transaktioner ofte er behæftet med fejl, navnlig hvad angår betalinger foretaget af medlemsstaterne på de områder, der er omfattet af delt forvaltning; beklager, at situationen i regnskabsåret 2002 ikke er forskellig fra tidligere regnskabsår:

»a) der er igen fejl, som har indvirket væsentligt på de betalinger, der er foretaget over EUGFL, Garantisektionen. Der er mindre risiko for fejl i forbindelse med markafgrøder, end når der er tale om dyrepræmier, hvorimod de andre udgiftskategorier, som ikke er omfattet af det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem (IFKS), er forbundet med en større risiko, samtidig med at de kontrolleres mindre effektivt;

b) for strukturfondene gælder det, at der, selv om kontrol- og overvågningssystemerne er blevet bedre, særlig i Kommissionen, forekommer samme type fejl i medlemsstaterne som i de foregående år og i lige så stort omfang« ([1]);

13. henleder opmærksomheden på Rettens vigtigste revisionsresultater, hvad angår de to hovedområder under delt forvaltning i regnskabsåret 2002 ([2]):

LANDBRUGSOMRÅDET

— de attesterende organer har taget forbehold over for udgifter på 300 millioner euro på grund af problemer i forbindelse med de udbetalende organers behandling af transaktionerne (punkt 4.8, litra b))

— regnskaberne over udgifter svarende til en fjerdedel af de samlede anmeldte udgifter er ikke blevet godkendt af Kommissionen (punkt 4.8, litra b))

— de attesterende organers revisioner giver ikke sikkerhed for, at de oplysninger, som støttemodtagerne under landbrugsordningerne indsender til de udbetalende organer, er korrekte (punkt 4.8, litra d))

— IFKS ([3]) er en værdifuld kilde til oplysninger om lovligheden og den formelle rigtighed af betalingerne over EUGFL, Garantisektionen, men IFKS dækker kun ca. 58 % af disse betalinger (punkt 1.43) og er kun gennemført fuldt ud i 14 medlemsstater (punkt 4.23) og det til trods for, at »resultaterne af IFKS-kontrollerne (er) en vigtig beviskilde, når lovligheden og den formelle rigtighed af transaktionerne under den fælles landbrugspolitik skal vurderes« (punkt 4.13); mener, at medlemsstater, der ikke gennemfører IFKS, bør miste deres tilsvarende ret til landbrugsstøtte fra EUGFL's garantifond;

— udgifterne til den fælles landbrugspolitik taget under ét var — som i tidligere år — »behæftet med en væsentlig fejlprocent« (punkt 4.49);

([1]) Revisionsrettens årsberetning for regnskabsåret 2002, punkt V.

([2]) Revisionsrettens årsberetning for regnskabsåret 2002, kapitel 1, 4 og 5.

([3]) Som bekendt skal hver medlemsstat have oprettet et integreret forvaltnings- og kontrolsystem (IFKS), som omfatter en elektronisk database over landbrugsbedrifter og støtteansøgninger, et system til identifikation af marker, et system til identifikation og registrering af dyr og et integreret kontrolsystem for administrativ kontrol og kontrol på stedet.

STRUKTURFONDENE

Systemfejl

— først ved udgangen af 2002 gav medlemsstaterne alle forvaltnings- og betalingsmyndigheder og de formidlende organer den fornødne vejledning med hensyn til de forvaltnings- og kontrolsystemer, der skulle oprettes, hvad angår interventionsformer i programmeringsperioden 2000-2006 (punkt 5.27)

— ikke alle de forvaltnings- og kontrolsystemer, som Retten har undersøgt, opfylder kravene, tre år inde i programmeringsperioden 2000-2006 (punkt 5.32)

— ca. 15 % af de samlede udgifter i perioden 2000-2006 er udbetalt, uden at Kommissionen har sikkerhed for, at de nationale overvågnings- og kontrolsystemer fungerer, som de skal (punkt 5.32);

Substansrevision

— som fejl hos de endelige støttemodtagere med indvirkning på udgifternes støtteberettigelse nævner Retten foranstaltninger eller personer, som ikke vedrørte de pågældende programmer, indtægter fra projekter, der ikke var taget med ved beregningen af disses nettoomkostninger, samme udgift anmeldt mere end én gang, udgifter, der ikke var underbygget med bilag, omkostninger fordelt efter vilkårlige satser, regnefejl »og flere andre eksempler på, at fællesskabsreglerne ikke var overholdt« (punkt 5.40);

14. henleder opmærksomheden på Rettens gentagne påpegning af alvorlige svagheder i medlemsstaternes overvågnings- og kontrolsystemer og beklager, at medlemsstaterne er tilbageholdende med at samarbejde med Kommissionen med henblik på at sikre, at bevillingerne anvendes i overensstemmelse med princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning, og at denne forpligtelse kun opfyldes langsomt og med en del besvær;

15. påpeger følgende som elementer til forståelse af dette forhold:

a) retsgrundlaget for delt forvaltning er udviklet i den sekundære lovgivning (hovedsagelig sektorlovgivningen om EUGFL-Garantisektionen og strukturfondene) og ikke i traktaten,

b) selv om Kommissionen har initiativretten til sektorlovgivningen og reelt og juridisk er ansvarlig for budgetgennemførelsen i kraft af traktatens artikel 274, kan dens beføjelser til at udøve dette ansvar begrænses af sektorlovgivningen, der er vedtaget af Rådet og Parlamentet,

c) Kommissionen har ikke mulighed for at handle på anden måde end den, der er fastsat i sektorlovgivningen, som generelt ikke giver Kommissionen andre midler end overvågningsinstrumenter og -procedurer og finansielle korrektioner;

16. understreger, at det, uden at Kommissionens traktatmæssige forpligtelser herved indskrænkes, er den lovgivende myndighed, der fastlægger Kommissionens beføjelser med hensyn til anvendelsen af sektorlovgivningen, hvilket kan give anledning til manglende balance mellem disse to områder med deraf følgende negative konsekvenser for mulighederne for at sikre, at bevillingerne anvendes i overensstemmelse med princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning;

17. understreger, at det generelle politiske ansvar i henhold til traktaten utvetydigt ligger hos Kommissionen; bemærker, at ansvaret for mange svagheder, som påpeget af Revisionsretten, tilfalder Kommissionen, fordi den ikke har sikret, at disse kontrolsystemer fungerer, og endvidere skyldes den komplicerede lovgivning og mangler i medlemsstaternes overvågnings- og kontrolsystemer;

Anbefalinger

18. er af den opfattelse, at det — bl.a. også på grund af udvidelsen — er absolut nødvendigt at finde den rette balance mellem Kommissionens ansvar og de lovmæssige midler, den råder over til udøvelse af dette ansvar;

19. mener, at det af de forskrifter, der ligger til grund for delt forvaltning, fremgår, at der er behov for et klima præget af koordination, samarbejde og dialog mellem de organer, der deltager i gennemførelsen af budgettet, og at det uden et sådant klima vil være vanskeligt at forestille sig en gennemførelse af budgettet i overensstemmelse med princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning;

20. mener ligeledes, at et sådant klima præget af forståelse vil kunne være med til at fremme en fælles opfattelse af risici og svagheder i budgetgennemførelsen på disse områder;

21. påpeger, at Kommissionen er den første til at have en altoverskyggende interesse i, at overvågnings- og kontrolbestemmelserne gennemføres fuldstændigt, og at eftergivenhed fra Kommissionens side på dette område kun medfører en udhuling af dens position på områder med delt forvaltning;

22. opfordrer Kommissionen til i de kommende regnskabsår at forbedre budgetgennemførelsen ved

GENERELT

a) at påse, at der ikke i sektorlovgivningen indføres undtagelsesbestemmelser vedrørende finansforordningens anvendelse

b) at ofre mere opmærksomhed på medlemsstaternes dobbeltrolle som medlemmer af Rådet og som nationalstater under hensyntagen til Kommissionens forpligtelse til at gennemføre budgettet i overensstemmelse med princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning

c) at sikre nøje overholdelse af traktatens bestemmelser og den sekundære ret i Kommissionens og medlemsstaternes praksis på områder med delt forvaltning

d) i givet fald at indføre nye fælles standarder, som giver de nationale myndigheder bedre muligheder for at udføre deres del af arbejdet

e) fuldt ud at påtage sig rollen som beskytter af Fællesskabets økonomiske interesser, som ikke nødvendigvis er sammenfaldende med de enkelte medlemsstaters interesser

LANDBRUGSOMRÅDET

f) at stille forslag om højere faste korrektionssatser for systemsvagheder

g) træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at IFKS gennemføres i alle medlemsstater

STRUKTURFONDENE

h) at foretage en undersøgelse af såvel gamle som nye medlemsstaters administrative kapacitet og øge kontrolhyppigheden i lande og regioner med en relativt svag administrativ struktur

i) i væsentlig grad at forbedre sine instrumenter til kontrol med overholdelsen af additionalitetsprincippet og bestemmelserne om støtteberettigelse

j) i fuldt omfang at gøre brug af retten til at foretage kontrol på stedet og anvende finansielle korrektioner over for medlemsstaterne;

23. er af den opfattelse, at delt forvaltning som forvaltningsform er velegnet til gennemførelse af Fællesskabets politikker inden for de to store områder landbrug og strukturfonde, der er kendetegnet ved et meget højt antal endelige støttemodtagere og den meget høje samlede støtte (77,6 % af forpligtelsesbevillingerne i 2002); understreger dog, at en effektiv gennemførelse af disse politikker forudsætter, at både Kommissionen og de nationale myndigheder varetager deres respektive opgaver;

Revision og delt forvaltning

24. glæder sig over Kommissionens initiativer med hensyn til at koordinere og harmonisere revisionsprogrammerne og metoderne med henblik på at nå frem til et integreret revisionskoncept;

25. er interesseret i, at dette initiativ udvikles, og ønsker at blive holdt løbende orienteret om de opnåede resultater, udvist tilbageholdenhed, løste problemer og tidsplan for fremtidige aktioner i opfølgningsrapporten fra Kommissionen;

26. glæder sig over grundtanken bag de såkaldte »tillidskontrakter«; har forståelse for, at informationerne om dette emne har været moderate på grund af, at dette pilotprojekt stadig er i sin vorden, men ønsker at blive rettidigt informeret om resultaterne af processen samt om de foranstaltninger, der træffes for at tilskynde til undertegnelse af sådanne kontrakter til trods for, at disse er frivillige; konstaterer med tilfredshed, at Østrig og Danmark har erklæret sig villige til at underkaste sig denne foranstaltning, og henstiller indtrængende til alle øvrige medlemsstater at følge disse to landes eksempel;

27. er foruroliget over, at der ikke foreligger tillidskontrakter med medlemsstaterne på socialfondsområdet [1];

28. er af den opfattelse, at såvel medlemsstaterne som Kommissionen bør arbejde hen imod indførelse af en ensartet revisionsstrategi for de programmer, der er omfattet af delt forvaltning; glæder sig i den forbindelse over de bestræbelser, Kommissionen og visse medlemsstater har udfoldet med hensyn til indgåelse af tillidskontrakter; mener, at der sideløbende hermed bør indføres en pålidelig procedure for afgivelse af en revisionserklæring, som hvert år skal gennemføres af medlemsstaternes myndigheder med ansvar for strukturfondene, og at resultatet heraf efterfølgende skal behandles på EU-plan; tager til efterretning, at mange medlemsstater har givet udtryk for deres modstand mod planen om en sådan årlig revisionserklæring i den form, som Kommissionen første gang foreslog på et møde den 7. oktober 2002 med de på dette område ansvarlige ministre fra medlemsstaterne; beklager dog, at Kommissionen helt klart ikke er parat til at gøre en aktiv indsats for at fremme disse forslag som led i komitologiproceduren;

Inddrivelse

29. konstaterer på baggrund af Kommissionens svar [2], at der er stor spredning med hensyn til inddrivelse af uberettiget oppebårne indtægter;

30. ønsker at få kendskab til harmoniseringskriterierne på dette forvaltningsmæssige område og til gennemførelsesgraden;

31. anmoder Kommissionen om i sin opfølgningsrapport at udarbejde og regelmæssigt ajourføre en fuldstændig oversigt, som gør det muligt at foretage ensartede sammenligninger, og som indeholder tilstrækkelige oplysninger om udestående beløb, antallet af afviklede og uafviklede sager og effektivitetsgraden for de enkelte inddrivelser;

---

[1] Svar på spørgeskema — del I; Kommissionens svar på spørgsmål nr. 92 (PE 328.732/FIN 1).

[2] Svar på spørgeskema — del I, bilag til spørgsmål nr. 19, s. 120-121 (PE 328.732/FIN 1).

Reformen af Kommissionen

Generelle aspekter

32. bemærker, at de opnåede fremskridt med gennemførelsen af de forskellige aktioner i hvidbogen er af forskelligt omfang; konstaterer, at der på trods af disse fremskridt stadig er forsinkelser og problemer at overvinde på flere områder;

33. henviser til Kommissionens meddelelse af 10. februar 2004 om afslutning af reformmandatet: Statusrapport og foranstaltninger, der skal gennemføres i 2004 (KOM(2004) 93); erkender, at vedtagelsen af næsten alle 98 reformtiltag markerer afslutningen på den lovgivningsmæssige fase, men at reformfremdriften skal opretholdes for at sikre fuld gennemførelse;

34. gør opmærksom på, at det er af afgørende betydning, at der hurtigt sker fremskridt, hvad angår »forvaltningskulturen«, og at der i den forbindelse gøres alt for at sikre, at de opgaver, den ved delegation bemyndigede anvisningsberettigede har fået pålagt, fungerer optimalt; anser det for absolut nødvendigt at motivere personalet til at påtage sig sit ansvar, således at de enkelte tjenestemænd eller øvrige ansatte uafhængigt af deres placering i hierarkiet føler sig som deltagere i og aftagere af det fælles arbejde; forventer af ledelsen, at den ikke sparer på kræfterne, når det gælder om at nå dette mål;

35. understreger, at den indsats, der stadig mangler, for at reformen kan gennemføres bedst muligt, bør gøres hurtigst muligt, navnlig for så vidt angår forvaltning af menneskelige ressourcer (fastlæggelse af prioriteringerne, herunder også de »negative prioriteringer«, omfordeling af ressourcerne, så de anvendes til gennemførelse af de prioriterede aktioner, evaluering af behov og passende uddannelsesaktioner med henblik på at afhjælpe » manglen på kompetence«) og iværksættelse af de 24 kontrolstandarder; forventer, at disse fremskridt fra nu af vil fremgå af de årlige aktivitetsrapporter;

36. glæder sig over de foranstaltninger, Kommissionen har truffet for at sikre yderligere fremskridt, hvad angår harmonisering af de betingelser, som gælder for generaldirektørernes formulering af forbehold i deres årsrapporter; håber, at disse foranstaltninger vil blive taget i brug, når der næste gang skal udarbejdes årsrapporter, så de kan anvendes til evaluering af de fremsatte forbehold og gøre det lettere at træffe korrigerende foranstaltninger;

37. mener, at også den del af reformen, der vedrører ændringen af tjenestemandsvedtægten, er vigtig, da der her er tale om et redskab af afgørende betydning, som skal ledsage reformen af forvaltningen af de menneskelige ressourcer; forventer derfor, at Kommissionen tager hensyn til Parlamentets udtalelse herom;

38. godkender Kommissionens bestræbelser på at etablere en generel doktrin for informanter; bemærker, at en sådan doktrin kun vil være virkelig effektiv, hvis personalet har fuldt kendskab hertil; tilskynder Kommissionen til at sikre, at personalet får fri adgang til en sådan doktrin;

Decentraliseret finanskontrol og evaluering af risici

39. anerkender, at Kommissionen har ydet en stor indsats for at sikre overgangen fra et centralt til et decentralt kontrolsystem (forstået som forvaltningens egenkontrol), hvilket bl.a. har medført, at godt 200 stillinger er blevet overført fra GD for Finanskontrol til dels andre generaldirektorater med henblik på at styrke disses interne kontrolsystemer og dels den nye Interne Revisionstjeneste;

40. minder om, at et centralt element i enhver diskussion om den mest hensigtsmæssige struktur og form for finanskontrol vil være spørgsmålet om at finde en passende balance mellem de operative krav og kontrolkravene; mener, at den rent formelle efterlevelse af regler og retningslinjer ikke nødvendigvis altid går hånd i hånd med effektiv opgaveløsning;

41. finder, at en kontrolindsats, der udelukkende fokuserer på at undgå formelle fejl, kan modvirke effektivitetsforbedringer, idet den så tilskynder til overdreven regelbaseret adfærd med de velkendte konsekvenser i form af manglende fleksibilitet og bureaukrati; er derfor af den opfattelse, at risikovurdering er et afgørende element i tilrettelæggelsen af den interne kontrol, idet det kun gennem risikovurdering er muligt at sikre, at resultatet af denne interne kontrol står mål med omkostningerne;

42. konstaterer, at de 24 interne kontrolstandarder, som danner rammen for fastlæggelsen af den interne kontrol i Kommissionen, og som Kommissionen vedtog i 2000 og efterfølgende ændrede i 2001, endnu ikke finder anvendelse i fuldt omfang; bemærker at standard nr. 11 har flg. ordlyd: »Each DG shall systematically analyse risks in relation to its main activities at least once a year, develop appropriate action plans to address them and assign staff responsible for implementing those plans.« ([1]);

43. finder, under hensyntagen til risikovurderingens helt afgørende rolle i den interne kontrol, at Kommissionens rapportering om gennemførelsen af denne standard er både foruroligende og utilfredsstillende ([2]); anmoder derfor Kommissionen om at opprioritere gennemførelsen af såvel risikovurderingen som de øvrige elementer i det interne kontrolsystem; forventer en hurtig generel gennemførelse af de interne kontrolstandarder ([3]);

44. beklager manglen på regnskabskyndige i Kommissionen; bemærker den hyppige udskiftning af regnskabsførere i 2002;

Modernisering af regnskabssystemet

45. konstaterer, at det fremtidige regnskabssystem skal sikre fuld kapacitet for periodiseret regnskabsføring, dataenes konsistens og sikker adgang;

46. understreger, at en af de hidtidige overvejelser har været, om Kommissionen skulle tilstræbe en »big bang«-tilgang og gå direkte over til en enkelt fuldt integreret standardløsning eller gradvis udvikle det nye system med en interimsfase, hvor der tages hensyn til de lokale systemers behov;

47. tager til efterretning, at Kommissionen foretrækker det sidste som en sikrere metode, og fordi der er behov for en storstilet valideringstest, inden de lokale systemer kan tilkobles det centrale system;

48. bemærker følgende fremskridt i gennemførelsen af de første etaper af reformen i 2003:

   a) definition af regnskabsstandarder

   b) dokumentation af brugerbehov

   c) definition af regnskabsbegivenheder

   d) kontoplan til indlæsning af samtlige transaktioner

   e) regnskabsmanual;

49. henviser til den forundersøgelse, Price Waterhouse Coopers har foretaget af Kommissionens MAS-projekt (modernisering af regnskabssystemet), og de vigtigste henstillinger for en effektiv afslutning af projektet;

50. minder om, at finansforordningen er baseret på et dobbelt system, der kombinerer et regnskab baseret på periodiseringsprincippet til generelle finansielle regnskaber og et kasseregnskabsbaseret system for budgetregnskaberne; bemærker, at en sådan regnskabspraksis for den offentlige sektor er i overensstemmelse med International Federation of Accountants og anvendes i de fleste medlemsstater; understreger imidlertid, at dette system kræver en permanent afstemning mellem budgetgennemførelsen og resultatet;

([1]) http://europa.eu.int/comm/commissioners/schreyer/Reform/SEC%20_2001_2037_Internal_ Control_ Standards_en.pdf

([2]) »Endelig viser de generelt begrænsede fremskridt, at generaldirektoraterne og tjenestegrenene mangler en del, før de har en helt indarbejdet risikoforvaltningskultur på plads.«(KOM(2003) 391, punkt 3.2).

([3]) Svar på spørgeskema — del II; Kommissionens svar på spørgsmål nr. 1 (PE 328.732/FIN 2).

51. bemærker, at dette dobbelte system giver mulighed for et dobbelt bogholderi for det almindelige regnskab og enkeltregistrering i budgetregnskaberne, der anvendes af budgetmyndigheden for at kontrollere budgetgennemførelsen;

52. påskønner Kommissionens bestræbelser på at holde tidsplanen fastlagt efter de gældende bestemmelser, omend denne må siges at være meget stram, og henviser her til de erfaringer, der er gjort i flere medlemsstater, der har indledt en tilsvarende modernisering af regnskaberne for den offentlige sektor; mener derfor, at det vil være hensigtsmæssigt at vælge en gradvis tilgang, der først og fremmest fokuserer på at eliminere enhver væsentlig sikkerhedssvaghed og regnskabsmæssige uoverensstemmelser, og dernæst sikrer, at regnskaberne for 2005 vil blive udarbejdet efter periodiseringsprincippet, og endelig at der etableres et konsekvent og integreret system til støtte for den nye struktur;

53. mener, at alle EU-institutioner og decentrale organer skal sikre, at deres regnskabssystemer er kompatible med den nye ramme og baseret på analoge principper og standarder, som krævet i finansforordningen;

54. mener, at et samarbejde uden forbehold og input fra alle afdelinger i Kommissionen (aktører) er vigtigt for gennemførelsen af MAS; forventer tilsvarende, at GD for Budget i så vid udstrækning som muligt tager hensyn til brugernes behov;

55. understreger den høje prioritering, Parlamentet tillægger dataensartetheden i det nye system og navnlig etableringen af et centralt fakturaregister og en database over tilbudsgivere, der giver fuldstændige, præcise og detaljerede oplysninger om situationen omkring institutionens aftaleforhold;

56. henviser til fristen for godkendelse af grænsefladerne mellem lokale systemer og det centrale system i 2005, hvorefter data fra ikke-kompatible systemer ikke længere anerkendes; ønsker vished for, at alle tjenester uden undtagelse vil kunne overholde denne frist;

57. erkender, at mulighed 3 som forelagt i Kommissionens ovennævnte meddelelse om moderniseringen af De Europæiske Fællesskabers regnskabssystem er den eneste realistiske, om end midlertidige tilgang for at kunne leve op til de vigtigste krav til det moderne regnskabssystem baseret på periodiseringsprincippet inden den 1. januar 2005 og de operationelle tjenesters sektormæssige behov; understreger, at 2005-fristen i henhold til finansforordningen og dermed et prioriteret mål for Parlamentet ikke er afslutningen på reformprocessen, da de it-systemer, der støtter den nye regnskabsstruktur, skal installeres med henblik på indførelse af et fuldt integreret system (jf. mulighed 2);

58. henviser til, at både Den Interne Revisionstjeneste og Revisionsretten har observatørstatus i Udvalget for Regnskabsstandarder og Projektstyrelsesudvalget i forbindelse med MAS-projektet, og tilskynder dem til at tilbyde konstruktiv og rettidig rådgivning og, i det omfang, det er nødvendigt, komme med rettidige advarsler, som projektlederne skal tage hensyn til, når de gennemfører de forskellige faser;

Kontrolstrukturerne efter reformen

Generelle spørgsmål

59. henviser til, at den administrative reform har været et af den nuværende Kommissions allervigtigste mål, at hvidbogen om reformen af Kommissionen blev vedtaget den 1. marts 2000, og at Kommissionen har forpligtet sig til at iværksætte et ambitiøst program, der tager sigte på at styrke uafhængigheden, ansvarligheden, effektiviteten, gennemsigtigheden og anvendelsen af de strengeste ansvarskriterier; påpeger, at der er taget mange meget vigtige og nødvendige skridt i den rigtige retning, men at det fortsat er nødvendigt at fjerne eventuelle hindringer, som står i vejen for reformen;

60. mener, at det af de generelle vilkår i kontrakter med EU-institutionerne skal fremgå, at den kontraherende part er forpligtet til i fuldt omfang at samarbejde med henblik på at få fastslået det endelige ejerforhold til betydelige besiddelser i det pågældende foretagende i tilfælde, hvor der er en begrundet formodning om en eventuel interessekonflikt;

61. påpeger endvidere, at undersøgelsen af problemerne i Eurostat viser, at der bør skabes sikkerhed for, at kritiske oplysninger ikke kan hemmeligholdes;

62. understreger, at den økonomiske forvaltning og kontrolstrukturerne nu omfatter følgende vigtige organisationsstrukturer:

a) generaldirektørerne som de ved delegation bemyndigede anvisningsberettigede

b) Den Interne Revisionstjeneste

c) Revisionsopfølgningsudvalget

d) den interne revisionskapacitet (GD-niveau)

e) regnskabsføreren

f) den centrale finanstjeneste i Generaldirektoratet for Budget;

63. mener, at Eurostat-sagen har understreget, hvor vigtigt det er at ændre de eksisterende forbindelser mellem de forskellige aktører og mellem de enkelte kommissærer og kommissærkollegiet samt den måde, som ansvarskæden fungerer på, for at sikre, at der sker fremskridt ikke alene i den økonomiske forvaltning, men også i Kommissionens ledelsesstruktur;

64. bekræfter udtalelsen i punkt 1 i sin beslutning af 4. december 2003 om rapport fra Kommissionen om evaluering af OLAF's (Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig) aktiviteter [1] om, at det var en fejl at samle budget- og regnskabsbeføjelser til bekæmpelse af svig på et enkelt kommissionsmedlems hænder, fordi dette uundgåeligt skaber en interessekonflikt; bekræfter sit udtrykkelige krav om, at denne interessekonflikt undgås i fremtiden; anmoder Kommissionen om at tage skridt til at adskille kommissionsmedlemmernes ansvar for henholdsvis budget og budgetkontrol;

65. understreger den politiske betydning, Europa-Parlamentet tillægger konstateringerne og konklusionerne under overskriften »Eurostat« i beslutningen af 29. januar 2004 om opfølgning af decharge 2001 [2] med hensyn til placering af ansvaret for forholdene i Eurostat; påpeger, at OLAF's redegørelse for uregelmæssighederne i Eurostat over for de retslige myndigheder synes at kræve årvågenhed, hvis udfaldet af de verserende sager skulle pege i retning af, at de berørte kommissionsmedlemmer skal gøres politisk ansvarlige;

Generaldirektørerne som de ved delegation bemyndigede anvisningsberettigede

66. mener, at effektiviteten, gennemskueligheden og ansvarligheden er blevet forbedret efter indførelsen af et system, som kræver, at de enkelte generaldirektører eller ledere af tjenestegrene forelægger en årlig aktivitetsrapport ledsaget af en erklæring om, hvor effektiv de mener, kontrollen i deres respektive afdelinger er, og det i en sådan grad, at disse rapporter endog er blevet centrale elementer i Revisionsrettens årlige evaluering af budgetforvaltningen;

67. bekræfter sine krav og henstillinger i punkt 20 i ovennævnte beslutning af 4. december 2003 om, at der i finansforordningen integreres en mere effektiv kontrol med generaldirektørerne i disses egenskab af anvisningsberettigede med det formål at hindre magtmisbrug, og at Kommissionens regnskabsfører i det mindste skal foretage stikprøveundersøgelser af de oplysninger, han modtager fra den anvisningsberettigede, samt at de såkaldte interne revisionskapaciteter i generaldirektoraterne ikke længere kun underlægges generaldirektørerne, men også den interne revisor;

---

[1] P5_TA(2003) 0551.

[2] P5_TA(2004) 0049.

68. beklager endnu en gang, at Kommissionen ikke har efterkommet kravet i punkt 21 i ovennævnte beslutning af 4. december 2003 om at forelægge de nødvendige lovgivningsforslag om ændring af finansforordningen og i givet fald af de relevante gennemførelsesbestemmelser;

69. mener, at de enkelte kommissærer er ansvarlige for tjenestegrenene under deres ansvarsområde og skal drage omsorg for, at målene for disse tjenestegrene nås i fuld overensstemmelse med principperne om forsvarlig økonomisk forvaltning;

70. har tillid til, at Europa-Parlamentets ønske om strukturelle forandringer i forbindelserne mellem kommissionsmedlemmer og generaldirektører, jf. punkt 30, første led, i Parlamentets ovennævnte beslutning af 29. januar 2004, vil blive efterkommet;

Den Interne Revisionstjeneste

71. minder om, at den interne revisor i henhold til finansforordningen (kapitel 8, artikel 85) er uafhængig i forbindelse med varetagelsen af sine opgaver; understreger, at der i finansforordningens artikel 85 henvises direkte til de relevante internationale standarder, og at disse er internationale standarder for den interne revisions professionelle praksis udarbejdet af Instituttet for Interne Revisorer (www.theiia.org);

72. henviser især til følgende standarder [1]:

1100 Uafhængighed og objektivitet

Intern revisionsvirksomhed skal være uafhængig, og de interne revisorer skal være objektive i forbindelse med varetagelsen af deres opgaver

1110 Organisatorisk uafhængighed

Den ledende revisor skal være organisatorisk ansvarlig og give de interne revisorer mulighed for at opfylde deres forpligtelser

1110.A1

Intern revisionsvirksomhed skal udøves uden indblanding i fastlæggelsen af revisionsområder, varetagelse af opgaver og formidling af resultater;

73. mener derfor, at Den Interne Revisionstjeneste skal være nært knyttet til Kommissionens formandskab; understreger, at det er af stor betydning, at denne tjenestegren placeres uden for hierarkiet i hvert enkelt særskilt generaldirektorat for således at sikre en effektiv intern revision;

Revisionsopfølgningsudvalget

74. konstaterer, at Revisionsopfølgningsudvalget blev oprettet i medfør af chartret for Europa-Kommissionens Interne Revisionstjeneste (SEK(2000) 1801/2 af 31. oktober 2000) [2] med hovedansvar for opfølgningen af foranstaltningerne iværksat af generaldirektorater og tjenestegrene som følge af de interne og eksterne revisorers analyser, vurderinger og henstillinger;

75. henviser samtidig til, at Revisionsopfølgningsudvalget bistår kommissærkollegiet i bestræbelserne på at sikre, at Kommissionens tjenestegrene tager hensyn til Den Interne Revisionstjenestes arbejde, og i den forbindelse kan foreslå Kommissionen hensigtsmæssige foranstaltninger;

---

[1] http://www.theiia.org/iia/index.cfm?doc_id=1499

[2] http://europa.eu.int/comm/dgs/internal_audit/charter/charter_en.pdf

76. glæder sig over, at Kommissionen har oplyst, at Revisionsopfølgningsudvalget orienterer kollegiet om ethvert spørgsmål, som foranlediget af udvalgets arbejde vil kunne give anledning til konflikter, og som kollegiet efter udvalgets opfattelse bør tage skridt til at løse, samtidig med at det forelægger udvalgets mødeprotokoller for generalsekretæren ([1])

77. henviser til, at Revisionsretten i sin årsberetning for regnskabsåret 2001 ([2]) bekræftede, at det ikke var i overensstemmelse med almindelig praksis, at formanden for et revisionsudvalg kunne have en funktion i organisationen, der kunne give anledning til interessekonflikt (punkt 9.56); mener, at det i den forbindelse vil være på sin plads at stramme reglerne for dette udvalg op med henblik på at

   a) sikre, at der ikke opstår interessekonflikter

   b) lægge udvalgets sekretariat ind under generalsekretariatet, således som udvalget selv foreslår i sin årsberetning

   c) offentliggøre dets årsberetninger, som skal indeholde en vurdering af, i hvilket omfang bemærkningerne i revisionsberetningerne er efterkommet;

Intern revisionskapacitet (GD-niveau)

78. påpeger, at Kommissionen, selv om der i finansforordningen kun tales om en intern revisor, i 2000 vedtog at oprette intern revisionskapacitet i hver enkelt afdeling for at bistå generaldirektørerne og tjenestegrenenes ledere med at varetage deres nye ansvar i forbindelse med den økonomiske forvaltning;

79. forventer, at Kommissionen forbedrer informationskanalerne mellem de centrale og decentrale revisionsorganer og mellem de centrale og decentrale kontrolorganer ([3]);

80. anmoder Kommissionen om at gennemføre en reform af bestemmelserne for de interne revisionskapaciteter på baggrund af den nye finansforordning;

81. mener, at en sådan reform vil kunne sikre fleksibilitet og funktionel autonomi i forbindelserne mellem de interne revisionskapaciteter og Den Interne Revisionstjeneste og dermed styrke alle de bånd og relationer, der er behandlet i Neil Kinnocks meddelelse til Kommissionen om betingelserne for etablering af en intern revisionskapacitet i de enkelte tjenestegrene i Kommissionen (SEK(2000) 1803/3) ([4]);

Den centrale finanstjeneste i Generaldirektoratet for Budget

82. gør opmærksom på, at der som led i reformen er lagt særlig vægt på decentralisering af finanskontrollen; mener, at dette til gengæld gør det bydende nødvendigt at finde frem til mere hensigtsmæssige og gennemførlige former for centralt tilsyn med forvaltningen af de kontrolsystemer, der findes i de forskellige afdelinger; mener endvidere, at dette centrale tilsyn med forvaltningen bør munde ud i en officiel rapport om kvaliteten af de interne kontrolsystemer i afdelingerne, som bør offentliggøres i deres oprindelige form som led i den sammenfattede rapport;

83. er foruroliget over den store udskiftning af personale i Kommissionen og anmoder derfor denne om at træffe de nødvendige foranstaltninger til at undersøge og afhjælpe årsagerne til dette problem;

84. anser det for nødvendigt, at forholdet mellem de centrale finanskontrolorganer og finanskontrolorganerne i de enkelte generaldirektorater eller tjenester fungerer smidigt og gnidningsløst, således at der sikres lige så hensigtsmæssige forbindelser som på revisionsområdet;

([1]) Svar på spørgeskema — del I; Kommissionens svar på spørgsmål nr. 28 (PE 328.732/FIN 1).

([2]) EFT C 295 af 28.11.2002, s. 1.

([3]) Svar på spørgeskema — del I; Kommissionens svar på spørgsmål nr. 16 (PE 328.732/FIN 1).

([4]) http://europa.eu.int/comm/dgs/internal_audit/documents/audit_dg_sec1803_en.pdf

85. glæder sig over Kommissionens udtalelse om, at såvel Den Interne Revisionstjeneste som de »interne revisionskapaciteter« vil kunne evaluere kontrolsystemerne, og at revisions- og kontrolresultaterne fremsendes til den centrale finanstjeneste og Den Interne Revisionstjeneste samt medtages i den sammenfattede årsrapport ([1]);

Regnskabsafdelingen under Generaldirektoratet for Budget

86. henviser til, at regnskabsføreren i overensstemmelse med finansforordningens artikel 61, stk. 1, litra e), har ansvaret for »udformning og godkendelse af regnskabssystemer og, når det er relevant, godkendelse af de systemer, som den anvisningsberettigede har udformet med henblik på at levere eller dokumentere regnskabsmæssige oplysninger«;

87. understreger, at regnskabsføreren for at kunne varetage denne opgave modtager alle oplysninger, der er nødvendige for opstillingen af et årsregnskab, der giver et retvisende billede af Fællesskabernes formue og budgetgennemførelsen, fra de anvisningsberettigede, som garanterer pålideligheden heraf (finansforordningens artikel 61, stk. 2);

88. tilslutter sig Kommissionens opfattelse af, at det er nødvendigt at bevare de arbejdsmæssige synergier i den økonomiske forvaltning, uden at dette på nogen måde griber ind i kontrolorganernes funktionelle uafhængighed eller anerkendelsen af den hensigtsmæssige indplacering af de ansvarlige i disse tjenester ([2]);

Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF)

89. glæder sig over Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 1073/1999 ([3]); bekræfter punkt 38 i sin beslutning om årsberetningen 2002 vedrørende bekæmpelse af svig, hvori det fastslår, at Kommissionens lovgivningsforslag til dels går i den rigtige retning, men at følgende punkter er helt uacceptable og næsten må betragtes som en provokation:

   a) i stedet for at foreskrive, at OLAF endelig i fuldt omfang skal varetage de kerneopgaver inden for interne undersøgelser, det har forsømt i så lang tid, giver Kommissionens forslag nu udtrykkeligt OLAF mulighed for at give afkald på interne undersøgelser selv i tilfælde af, at der foreligger tilstrækkelig mistanke om tilfælde af svig, bestikkelse eller andre ulovlige handlinger til skade for Fællesskabets finansielle interesser,

   b) i stedet for administrativt at henlægge sekretariatet for OLAF-Overvågningsudvalget til Europa-Parlamentets Generalsekretariat foreslår Kommissionen nu en administrativ henlæggelse under Kommissionens sekretariat; dermed sættes der spørgsmålstegn ved Overvågningsudvalgets uafhængighed,

   c) i stedet for at styrke rettighederne for personer, der er involveret i en intern undersøgelse, fratages de den hidtidige mulighed efter OLAF-forordningen for at anlægge sag ved EF-Domstolen, såfremt OLAF som led i undersøgelserne træffer foranstaltninger, der berører dem; på den måde åbner man døren på vid gab for magtmisbrug (f.eks. indledning af undersøgelser uden tilstrækkeligt grundlag, uforholdsmæssig lang varighed af undersøgelser), fordi sådanne forhold for fremtiden ikke er underlagt domstolsprøvelse;

90. glæder sig over, at Kommissionen har foreslået at sørge for, at spørgsmål, som generaldirektoraterne retter til OLAF videreformidles til den ansvarlige kommissær ([4]);

([1]) Svar på spørgeskema — del I; Kommissionens svar på spørgsmål nr. 189 (PE 328.732/FIN 1).

([2]) Idem.

([3]) EFT L 136 af 31.5.1999, s. 1.

([4]) Svar på spørgeskema — del I; Kommissionens svar på spørgsmål nr. 12 (PE 328.732/FIN 1).

91. henviser til sin ovennævnte beslutning af 4. december 2003, hvori det støttede forslagene fra Kommissionens formand om at prioritere OLAF's nøgleopgaver højere, at forbedre informationsstrømmen mellem OLAF og institutionerne, bedre at iagttage den ret til forsvar, som de berørte af undersøgelserne har, og at styrke Overvågningsudvalgets rolle;

92. stiller sig uforstående over for, at Kommissionen først med over et års forsinkelse har forelagt den rapport, der er udarbejdet i henhold til artikel 15 i forordning (EF) nr. 1073/1999, og at det har varet næsten tre måneder efter Europa-Parlamentets vedtagelse af ovennævnte beslutning af 4. december 2003, inden den vedtog en sådan forslagspakke den 9. februar 2004; konstaterer, at det på grund af disse forsinkelser er blevet næsten umuligt at gennemføre en forbedring af forordning (EF) nr. 1073/1999 inden valget til Europa-Parlamentet;

93. mener, at OLAF-Overvågningsudvalget bør være fuldstændig uafhængigt af Kommissionen;

94. er dybt foruroliget over, at OLAF's direktør har tilkendegivet, at han ikke vil følge Ombudsmandens henstilling om at genåbne sagen om firmaet Blue Dragon; bemærker, at Overvågningsudvalget sætter et stort spørgsmålstegn ved OLAF's behandling af sagen; opfordrer OLAF til at efterkomme henstillinger fra Overvågningsudvalget; påskønner, at Kommissionen har genåbnet sagen;

95. bemærker, at de fleste af de 1 000 sager, som OLAF arvede fra UCLAF, er afsluttede; beder Overvågningsudvalget undersøge, hvor mange sager som er blevet afsluttet uden resultat; opfordrer Overvågningsudvalget til at holde særligt øje med, at sager ikke er blevet afsluttet uberettiget;

Forelæggelse af revisionsresultater

96. understreger betydningen af princippet om den revideredes ret til at udtale sig om de revisionsresultater, revisor har fremlagt; henleder opmærksomheden på, at effektiviteten af den parlamentariske kontrol af den økonomiske forvaltning i EU i høj grad afhænger af kvaliteten og informationsværdien af Revisionsrettens særberetninger og årsberetninger;

97. understreger, at dechargeproceduren er en proces, der bl.a. har til formål at forbedre den økonomiske forvaltning i EU ved, at der på baggrund af Revisionsrettens beretninger og institutionernes svar og udtalelser skabes et bedre grundlag for at træffe beslutninger; glæder sig over, at Retten i sin praksis ikke blot medvirker til fejlrettelse, men også til at udvikle og forbedre forvaltningen i EU ved at identificere og påpege løsninger, der vil kunne medføre forbedringer; minder om, at forbedringer naturligvis forudsætter, at den reviderede er modtagelig for revisionens anbefalinger;

98. understreger, at Revisionsretten — trods sit navn — ikke er nogen retsinstans, at den ikke har beslutningstagende beføjelser, og at den udelukkende kan opnå resultater i kraft af kvaliteten af sine beretninger;

99. mener, at effekten af Revisionsrettens undersøgelser i væsentlig grad afhænger af dechargemyndighedens behandling og opfølgning af Rettens undersøgelsesresultater, og at Retten og dechargemyndigheden derfor har en fælles interesse i til stadighed at forbedre kvaliteten af beretningerne og af det kompetente udvalgs behandling af beretningerne;

100. bemærker, at Kommissionens holdning til Rettens revisionsresultater varierer alt efter, hvilke undersøgte sektorer der er tale om; konstaterer, at Kommissionen ofte erklærer sig enig i Rettens anbefalinger hvad angår egne indtægter, men at den hvad angår den fælles landbrugspolitik, strukturpolitikken og eksterne aktioner ofte er kritisk over for Rettens revisionsresultater og bemærkninger;

101. mener, at det ligger i sagens natur, at Kommissionen og Retten kan have forskellige opfattelser af, hvilken betydning et revisionsresultat skal tillægges, men påpeger, at det er utilfredsstillende, at de to institutioner ikke altid er enige om, hvilke præmisser og kriterier der skal lægges til grund for en undersøgelse, og at dette går ud over budskabets klarhed;

102. forventer, at såvel Kommissionen som Revisionsretten i fremtiden vil styrke indsatsen for at sikre, at revisionsresultater fremlægges for dechargemyndigheden på en så klar og entydig måde som overhovedet muligt;

103. glæder sig over den positive udvikling i samarbejdet mellem Revisionsretten og Europa-Parlamentets kompetente udvalg, og bemærker navnlig den nye procedure for forelæggelse af særberetninger for udvalget, som bl.a. indebærer, at disse beretninger offentliggøres på et møde i det kompetente udvalg samt på de forberedende møder i denne forbindelse;

104. håber, at denne personlige kontakt, som er positiv og af væsentlig betydning for den fortsatte udvikling af samarbejdet mellem de to institutioner, vil kunne fastholdes og udbygges også i fremtiden; anser det for formålstjenligt, at der fastlægges mere præcise regler og procedurer for det kompetente udvalgs behandling af Revisionsrettens særberetninger;

105. opfordrer de to parter til yderligere at udvikle proceduren, således at såvel revisionsresultaterne som Kommissionens svar herpå bliver genstand for en fyldestgørende drøftelse i udvalget; er overbevist om, at en drøftelse i det kompetente parlamentariske udvalg medvirker væsentligt til at skabe opmærksomhed om de problemer, der er påpeget i revisionsberetningen, og dermed bidrager til forbedring af den økonomiske forvaltning i Unionen;

106. understreger ligeledes Kommissionens afgørende rolle i formidlingen af oplysninger om den økonomiske forvaltning til dechargemyndigheden og offentligheden og opfordrer Kommissionen til fortsat at sikre, at politik-gennemførelse får mindst samme opmærksomhed som politik-udvikling; mener, at mange af sagerne om uregelmæssigheder og »kreative forvaltningsmetoder« er en følge af den skik og brug, der er fremherskende i Kommissionen, som tillægger udvikling af de forskellige politikker langt større betydning og prestige end gennemførelse af de allerede fastlagte politikker;

Korruption

107. opfordrer Kommissionen til at øge sin indsats for at støtte tiltrædelseslandenes, kandidatlandenes og medlemsstaternes strategi for at bekæmpe korruption, navnlig hvad angår områder som offentlige indkøb, told- og grænsetjenester samt finansiering af politiske partier;

108. mener, at det overalt er nødvendigt at skærpe opmærksomheden med hensyn til den offentlige forvaltnings gennemskuelighed, ansvarlighed og effektivitet og gennem kampagner gøre offentligheden opmærksom på, at korruption medfører fare for økonomien og samfundet som helhed; opfordrer Kommissionen til at støtte nationale og navnligt lokale ngo'er, som arbejder for større offentlig opmærksomhed om korruption;

109. forventer derfor, at Kommissionen nøje overvejer, hvilke ngo'er den yder støtte til, og at den kræver, at de støttede ngo'er aflægger regnskab og forelægger revisionserklæringer udarbejdet af uafhængige revisorer, i lighed med de krav, der stilles til almindelige virksomheder;

110. opfordrer Kommissionen til at efterprøve, om de støttemodtagende ngo'er opfylder kravet om åbenhed i forbindelse med deres virksomhed, og om deres ledelsesorganer er velregulerede;

B. SEKTORSPECIFIKKE SPØRGSMÅL

Egne indtægter

Skatteyderne og EU's budget

111. minder om, at Den Europæiske Unions indtægter til finansiering af dens udgifter består af tre kategorier af såkaldte »egne indtægter«: traditionelle egne indtægter (landbrugsafgifter, sukkerafgifter og told), egne indtægter beregnet på grundlag af moms opkrævet af medlemsstaterne og egne indtægter beregnet på grundlag af medlemsstaternes bruttonationalindkomst;

112. henviser til, at Fællesskabets indkomst via disse egne indtægter hidtil har været tilstrækkelig til at finansiere Den Europæiske Unions aktiviteter og politikker, men bemærker, at der siden 1970, hvor de indtil da gældende finansielle bidrag fra medlemsstaterne blev erstattet med de egne indtægter, og indførelsen af den BNI-beregnede egne indtægt i 1988, er foretaget utallige ændringer af ordningen, som regel efter pres fra medlemsstaterne;

113. minder om, at moms- og BNI-indtægterne er baseret på makroøkonomiske statistikker, der fremsendes af medlemsstaterne, og at Revisionsretten ikke har mulighed for at teste de underliggende data direkte; henleder opmærksomheden på, at Revisionsretten er af den opfattelse, at der er »tvivl om, hvorvidt medlemsstaternes momsopgørelser (der udfærdiges af de enkelte medlemsstater) er rigtige og pålidelige« (punkt 3.37. i årsberetningen for 2002) [1];

114. finder, at der er flere gode grunde til at omlægge finansieringen af EU-budgettet, og at målet bør være at sikre dels EU's økonomiske uafhængighed af nationale bidrag underlagt de nationale parlamenters beslutninger og dels finansieringen af alle de opgaver, der skal løses i en Union med 25 medlemmer, uden dermed at belaste den europæiske skatteyder yderligere;

115. noterer, at EU-budgettet for 2002 kun udgjorde 3,4 % af medlemslandenes samlede skatteindtægter [2],og at mange borgeres forestillinger om EU-budgettets størrelse slet ikke svarer til virkeligheden;

116. opfordrer Kommissionen til at udarbejde en rapport om mulighederne for at indføre et mere direkte forhold mellem skatteyderne og EU-budgettet, idet en sådan ordning vil være ikke blot en økonomisk fordel i forhold til det nuværende system, men også et vigtigt politisk instrument til opnåelse af alle de mål, der er fastsat i EF-traktatens artikel 2;

---

(1) EUT C 286 af 28.11.2003, s. 88.

(2) Følgende tabel viser EU-budgettet (endeligt opgjorte tal) i procent af medlemsstaternes samlede skatteprovenu for perioden 2000-2002.

År	EU budgettet (endel. tal) (1) mio. euro	Samlet skatteprovenu EU-15 (2) mia. euro	EU-budgettet i % af medlemsstaternes skatteprovenu
	(1)	(2)	(3) = (1)/(2) /1 000
2000	83 331,1	2 414,4	3,5 %
2001	79 987,3	2 450,2	3,3 %
2002	85 144,5	2 488,1	3,4 %

(1) Betalinger i det pågældende år dækket af regnskabsårets betalingsbevillinger samt betalingsbevillinger fremført fra det foregående år.

(2) Samlet skatteprovenu i de 15 medlemsstater. Eksklusive bidrag til social sikring.

Kilde: Kommissionens tjenestegrene.

Fællesskabets forsendelsessystem

117. glæder sig over den vellykkede høring, der blev arrangeret som opfølgning på anbefalingerne fra det første midlertidige udvalg i 1997; erindrer om, at baggrunden for nedsættelsen af det midlertidige udvalg var indførelsen af det indre marked, behovet for hurtig og effektiv toldbehandling og et effektivt forsendelsessystem til sikring af korrekt indbetaling af moms og toldafgifter, og at Parlamentet og Rådet som resultat af undersøgelsesudvalgets arbejde anmodede Kommissionen om at revidere Fællesskabets forsendelsessystem og iværksætte det nye datamatiserede forsendelsessystem NCTS (»New Computerised Transit system«);

118. finder det tilfredsstillende, at alle lovpligtige og administrative foranstaltninger er gennemført i medlemsstaterne, og at alle toldkontorer i Fællesskabet er tilkoblet NCTS; glæder sig over, at der allerede i udviklingsfasen af NCTS blev taget hensyn til udvidelsen, og at NCTS i dag fremstår som et særdeles fleksibelt instrument;

119. bemærker, at det forekommer for tidligt at vurdere systemets succes set fra transitvirksomhedernes synsvinkel, men konstaterer, at de erhvervsdrivende tilsyneladende er noget tilbageholdende; opfordrer Kommissionen til at fremme overgangen til fase 3.2. af NCTS, hvilket hovedsagelig er et nationalt anliggende, idet det forventes, at garantistyringsfunktionen, der først bliver gennemført med fase 3.2, vil virke som et kraftigt incitament for virksomhederne til at anvende systemet;

120. mener, at de 68 mio. EUR, der foreløbig er givet ud på projektet, kun kan forrentes ved et væsentligt større antal brugere; mener ligeledes, at en del af forklaringen på den lave tilslutning skyldes beslutningen om at anvende en »decentraliseret struktur«, som indebærer, at de nationale toldadministrationer skal anvende en national applikation i modsætning til en »centraliseret struktur« baseret på en fælles applikation, som alle toldadministrationer har opkobling til;

121. konstaterer, at virkeligheden stadig er langt fra undersøgelsesudvalgets anbefaling om, at alle toldadministrationer skal handle som én administration over for de erhvervsdrivende; beklager at måtte konstatere, at de nationale toldmyndigheder er meget passive, mens Kommissionen og de erhvervsdrivendes sammenslutninger tilslutter sig dette mål;

122. konstaterer ligeledes, at NCTS ikke direkte kan forebygge eller bekæmpe svig, der begåes ved hjælp at falske tolddeklarationer, og som kun kan afsløres ved fysisk kontrol; glæder sig over, at NCTS ved at forenkle toldmedarbejdernes administrative opgaver kan medvirke til at frigøre menneskelige ressourcer til at bekæmpe denne form for svig; opfordrer medlemsstaterne til at anvende de frigjorte ressourcer til en effektiv og omfattende fysisk kontrol;

123. konstaterer, at Kommissionen tolererer, at fejlagtigt eller bevidst ukorrekt deklarerede varer betragtes som varer uden for forsendelsesproceduren, med den konsekvens, at garantien ikke længere gælder, at papirer skal returnes til EU-indgangslandet, og at bedrageribekæmpelsen vanskeliggøres; opfordrer Kommissionen til omgående at ændre denne praksis og foreslå en tilsvarende ændring af toldkodeksen;

124. konstaterer, at personalet i mange toldforvaltninger snarere reduceres end øges, således at mange tilfælde af fejlagtige deklarationer og andre uregelmæssigheder forbliver uopklaret, fordi de kun kan opdages ved fysisk kontrol på stedet og på grundlag af papirer; konstaterer, at udgifterne til en styrkelse af kontrolpersonalet ville blive mere end dækket af de øgede toldindtægter; opfordrer Kommissionen til at henstille til medlemsstaterne at styrke det personale, der er nødvendigt for den fysiske kontrol, også på baggrund af, at medlemsstaternes andel af toldindtægterne er blevet forhøjet fra 10 til 25 %;

125. regner med, at man kan sætte sin lid til Kommissionens udtalelse om, at det fastsatte mål, nemlig at nedbringe tilfældene af bedragerier, efter dens opfattelse vil blive nået, og at NCTS fuldt ud vil opfylde formålet med dets oprettelse ([1])

126. anmoder Kommissionen om inden den 15. juni 2004 at udarbejde en sammenfattende rapport, som viser gennemførelsen af de 38 anbefalinger, som undersøgelsesudvalget udarbejdede i 1997;

127. anmoder ligeledes Kommissionen om, at den — inden forelæggelse af opfølgningsrapporten — i dets kompetente udvalg og på baggrund af en kort skriftlig situationsrapport tilstilet udvalget redegør for den fortsatte gennemførelse af (og eventuelle problemer med) NCTS, hvad angår bl.a. implementeringen af fase 3.2, antallet af brugere, brugertilfredshed, implementeringen i medlemslandene (nye som gamle) og de nationale toldadministrationers engagement;

Landbrugsområdet

Fastsættelse af satserne for eksporttilskud

128. fastslår under henvisning til Kommissionens svar i punkt 25 i Revisionsrettens særberetning nr. 9/2003 om procedurerne for fastsættelse af satserne for tilskud til eksport af landbrugsprodukter ([2]), at hverken Kommissionen eller Revisionsretten giver dechargemyndigheden nærmere oplysninger om indholdet og arten af de omtalte »yderst vigtige omstændigheder«, som var årsag til, at Kommissionen valgte »en anden sats end den teoretisk beregnede sats«;

129. minder om, at udgifterne på EU-budgettet til eksportrestitutioner afhænger af dels mængden af produkter til eksport og dels den eksportrestitutionssats, Kommissionen fastsætter, og at Revisionsrettens undersøgelse af, hvorledes, gennem hvilke procedurer og på hvilket grundlag Kommissionen når frem til fastsættelsen af denne sats, derfor er både vedkommende og nyttig, fordi fastsættelsen af satsen er et vigtigt tandhjul i hele eksportrestitutionsmekanismen;

130. har forståelse for, at den reviderede i sine svar til revisors bemærkninger vil søge at forsvare og forklare sin handlemåde; har ligeledes forståelse for, at en særberetning er et billede af forvaltningen på et tidspunkt, der ligger forud for offentliggørelsen af særberetningen, og at der kan være indtruffet ændringer i løbet af den tid, det tager at gennemføre og færdiggøre en revisionsundersøgelse;

131. finder trods anerkendelsen af ovenstående forhold, at afstanden mellem de to institutioners opfattelse af på den ene side »hvordan situationen er« og på den anden side »hvorledes den burde være« stiller dechargemyndigheden i en vanskelig og utilfredsstillende situation;

132. minder Revisionsretten og Kommissionen om, at formålet med revision er at nå frem til stadige forbedringer af den aktuelle forvaltning, og at undersøgelsesresultater og svar herpå bør udarbejdes således, at de er forståelige for den europæiske offentlighed, og forventer hurtige fremskridt hen imod dette mål;

133. bemærker, at Retten sidst undersøgte spørgsmålet i 1990 ([3]) og om metoden til fastsættelse af eksportrestitutionerne konkluderede, at »der ikke forelå tilstrækkelig dokumentation hverken for de faktiske forhold, for de trufne beslutninger eller for resultaterne, og at revision ved uafhængig tredjepart og ledelseskontrol derfor stort set var umulig« (særberetning nr. 9/2003, punkt 9);

134. minder om, at Parlamentet i sin betænkning om Rettens særberetning nr. 2/90 konkluderede som følger: »Den interne beslutningsproces i Kommissionen må af hensyn til kravet om offentlig regnskabspligt dokumenteres skriftligt og begrundes, således at den til enhver tid kan efterprøves af de for kontrollen ansvarlige instanser« (særberetning nr. 9/2003, punkt 10);

([1]) Svar på spørgeskema — del I; Kommissionens svar på spørgsmål nr. 60 (PE 328.732/FIN 1).

([2]) EUT C 211 af 5.9.2003, s. 1.

([3]) Særberetning nr. 2/90 af 31. maj 1990 om forvaltning af og kontrol med eksportrestitutioner (EFT C 133 af 31.5.1990, s. 1).

135. bemærker, at Retten i sin seneste beretning konkluderer, at

a) Kommissionen har adgang til omfattende markedsoplysninger, men at disse ikke altid er ajourførte, fuldstændige eller objektive,

b) det i mange tilfælde er uklart, hvordan oplysningerne bliver anvendt, og hvilken indvirkning de har på den endelige fastsættelse af restitutionssatserne,

c) Kommissionen ved fastsættelsen af restitutionssatserne ikke redegør nærmere for sine arbejdsmetoder og heller ikke giver nogen systematisk og sammenhængende begrundelse for de vedtagne satser (særberetning nr. 9/2003, punkt 39);

136. beklager, at de fremskridt, der er gjort i de 13 år, som er gået mellem de to undersøgelser, har været meget langsommelige, og kræver yderligere forbedringer efter Rettens og dechargemyndighedens henstillinger og uforbeholden gennemførelse af den omfattende handlingsplan fra 2002;

137. forventer, at Kommissionen i sin opfølgningsrapport redegør for

a) årsagen til disse langsommelige og beskedne fremskridt i de 13 år mellem de to undersøgelser (særberetning nr. 9/2003, punkt 39)

b) de opnåede resultater i den arbejdsgruppe, Kommissionen har nedsat som resultat af Rettens revision (særberetning nr. 9/2003, punkt 40, litra a), fodnote 2, side 12)

c) i hvilken udstrækning GD for Landbrug opfylder standard nr. 15 i de interne kontrolstandarder, som lyder:

»The procedure used in the DG for its main processes shall be fully documented, kept up to date and available to all relevant staff and shall be compliant with the Financial Regulation and all relevant Commission decisions« [1];

138. forventer ligeledes, at Kommissionen vil sørge for snarest at kunne forelægge

a) en overordnet ramme for de oplysninger, der skal indgå i beregningerne af satsen,

b) pålidelig dokumentation for udvalgte oplysninger,

c) kvalitetssikring af de udvalgte oplysninger,

d) tydelig angivelse af opgave- og ansvarsfordeling internt i Kommissionen,

e) en tydelig og klar beskrivelse af de forretningsgange, der skal følges, og navnlig

f) en beskrivelse af kontrolprocedurer og kriterier for skøn;

139. anmoder Revisionsretten om at holde Parlamentet orienteret om Kommissionens gennemførelse af anbefalingerne i punkt 40, litra a)-h), i særberetning nr. 9/2003;

Forudbetalingsordningen

140. noterer sig med interesse Revisionsrettens undersøgelse af Kommissionens forvaltning og de nationale myndigheders gennemførelse af forudbetalingsordningen, som er en vigtig del af eksportrestitutionssystemet, der igen er en del af den af Rådet vedtagne fælles landbrugspolitik;

---

[1] http://europa.eu.int/comm/commissioners/schreyer/Reform/SEC%20_2001_2037_Internal_ Control_ Standards_en.pdf

141. minder ligeledes om, at der er tale om et meget kompliceret område, hvor Kommissionen aktivt griber ind på landbrugsmarkederne efter at have truffet vanskelige beslutninger, i henhold til hvilke der dagligt udbetales meget betydelige beløb fra EU-budgettet — et område, som Revisionsretten har betegnet som et højrisikoområde i tidligere særberetninger og årsberetninger;

142. noterer sig, at ca. 11 % af de restitutioner, der blev betalt i 2000 — omkring 600 millioner euro — blev udbetalt i henhold til forudbetalingsordningen (særberetning nr. 1/2003 [1]), punkt 2);

143. konstaterer, at Kommissionens egne undersøgelser i 1997 af de nationale myndigheders kontrol af ordningen afslørede så væsentlige svagheder, at Kommissionen pålagde medlemsstaterne finansielle korrektioner på over 166 millioner euro (særberetning nr. 1/2003, Resumé, punkt V), men ikke efterfølgende gennemførte en grundigere analyse af ordningens procedurer;

144. anser finansielle korrektioner som udtryk ikke alene for medlemsstaternes evne og vilje til, men også deres muligheder for at gennemføre ordningen korrekt, og mener generelt, at flere retsforskrifter vedrørende den fælles landbrugspolitik er så komplicerede at fortolke og kontrolbestemmelserne i mange tilfælde så uklare, at medlemsstaternes myndigheder ikke har store chancer for at gennemføre ordningerne korrekt;

145. stiller sig uforstående over for, at Kommissionen ikke i højere grad er mere opmærksom på store finansielle korrektioner og betragter dem som alarmsignaler, der kan tyde på, at en ordning og de dermed forbundne procedurer bør underkastes en grundig undersøgelse med henblik på forenkling eller ændring;

146. noterer sig Revisionsrettens konklusioner, nemlig at

a) retsforskrifterne er komplicerede at fortolke, hvilket gør det vanskeligt for medlemsstaterne at gennemføre ordningen,

b) forudbetalingsordningen yderligere komplicerer det allerede komplicerede eksportrestitutionssystem,

c) kontrolbestemmelserne er så uklare, at der ikke blot mellem medlemsstaterne indbyrdes, men også mellem forskellige regioner inden for samme medlemsstat er store forskelle med hensyn til arten og omfanget af kontrollen,

d) det oprindelige formål med ordningen er bortfaldet,

og at Revisionsretten på baggrund af disse konklusioner anbefaler, at det overvejes at afskaffe ordningen;

147. beklager, at Kommissionen — selv om den deler mange af Revisionsrettens synspunkter — ikke har fulgt Revisionsrettens anbefaling om at arbejde hen imod en afskaffelse af ordningen, men i stedet har vedtaget to nye forordninger, der yderligere komplicerer et i forvejen kompliceret system;

148. mener, at forudbetalingsordningen reelt fungerer som (gratis) tilrådighedsstillelse af kapital til de virksomheder, der benytter sig af eksportrestitutionsordningen;

149. er klar over, at den fælles landbrugspolitik vedtages af Rådet, og at Kommissionens indflydelse derfor er begrænset; beklager imidlertid, at Kommissionen ikke yder en større indsats for at fremme Rådets forståelse for, at en nøje opfølgning af Revisionsrettens anbefalinger er et vigtigt led i den nødvendige forbedring af EU's økonomiske forvaltning; anmoder derfor Kommissionen om at forelægge et forslag om ophævelse af forfinansieringsordningen inden december 2004;

---

[1] EUT C 98 af 24.4.2003.

150. beklager dybt, at Rådet stadig ikke har vedtaget Kommissionens forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 1258/1999 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (KOM (2002) 293), der sigter mod at forlænge den periode, som en udgiftskorrektion maksimalt kan vedrøre, fra 24 måneder til 36 måneder, et skridt som både Revisionsretten ([1]) og Parlamentet ([2]) betragter som positivt;

Støtte til ugunstigt stillede områder

151. henviser til, at ordningen for støtte til landbrugsbedrifter i ugunstigt stillede områder er en af de 22 støtteforanstaltninger for landbruget, og at den siden indførelsen i 1975 har været genstand for en gennemgribende reform i 1999; henviser ligeledes til, at budgettet for ordningen beløber sig til i alt 2 mia. euro om året, og at ca. 50 % heraf finansieres gennem de europæiske fonde, hvilket udgør 1 % af EU's samlede årlige budget eller 12,5 % af det samlede budget for støtte til landdistrikter, samt at 55,8 % af alle landbrugsbedrifter i EU-medlemsstaterne modtager støtte gennem denne ordning;

152. minder om, at begrebet »ugunstigt stillet område« for første gang blev defineret i 1975, hvor Fællesskabets støtte til ugunstigt stillede områder blev indledt, og at der siden da kun er sket »små justeringer« (særberetning nr. 4/2003 ([3]), punkt 5) af denne definition, således at der i gældende fællesskabslovgivning nu skelnes mellem tre kategorier af ugunstigt stillede områder, nemlig:

— bjergområder

— andre ugunstigt stillede områder

— områder med særlige ulemper;

153. konstaterer, at støtteordningen ikke siden 1975 har været gjort til genstand for en samlet evaluering, og forlanger, at Kommissionen i god tid inden næste dechargeprocedure forelægger en sammenfattende evalueringsrapport for Parlamentet, uanset om alle medlemsstater har opfyldt deres lovbestemte pligt til at fremsende de dertil nødvendige oplysninger;

154. bemærker to forhold, som virker foruroligende:

a) det er medlemsstaternes ansvar at klassificere de ugunstigt stillede områder

b) i nogle medlemsstater er disse områder med årene blevet udvidet væsentligt ([4]);

155. bemærker ligeledes, at denne stigning nødvendigvis navnlig må vedrøre de to sidste kategorier, hvor »ugunstigt stillede« og »særlige ulemper« defineres ved hjælp af statistiske kriterier sammenholdt med nationale gennemsnit;

156. minder om, at kriterier kan tilpasses, og at der kan foretages ændringer i det statistiske grundlag, som anvendes til klassificeringen af »normale« områder, samt at dette betyder, at fastlæggelsen af de arealer, der kan henregnes til de to sidste kategorier, under alle omstændigheder er noget mere om ikke ligefrem usikker, så i hvert fald fleksibel end fastlæggelsen af deciderede bjergområder, hvilket de konstante udvidelser af disse områder bekræfter;

([1]) EFT C 285 af 21.11.2002, s. 1.

([2]) EFT C 273 E af 14.11.2003, s. 66.

([3]) EFT C 151 af 27.6.2003.

([4]) Revisionsretten anfører, at andelen af ugunstigt stillede områder i Italien fra 1975 til 1998 steg fra 37,7 % til 53,6 % og i Irland fra 51,2 % til 70,9 % (Særberetning nr. 4/2003, punkt 8). Tidligere opgørelser viser, at arealet i Forbundsrepublikken Tyskland steg fra 33,1 % til 50,9 % i 1986 og fra 50,9 % til 53,5 % i 1989, og i Frankrig fra 40 % til 45,1 % i 1989 (Årsberetningen for 1990, punkt 9.21, EFT C 324 af 13.12.1991).

157. noterer med tilfredshed, at Kommissionen som opfølgning på Revisionsrettens tidligere bemærkninger i 1993 forsøgte at gennemføre en undersøgelse af klassificeringerne, men beklager meget, at Kommissionen afstod fra at fuldføre undersøgelsen som følge af pres fra nogle af medlemsstaterne;

158. er foruroliget over Kommissionens vanskeligheder med effektivt at gøre Fællesskabets interesser gældende over for nationale interesserer, og er enig med Retten i, at det er en alvorlig svaghed i bestemmelserne, at klassificeringen fastsættes eller ændres af de enkelte medlemsstater, og ikke af Fællesskabet;

159. anmoder Kommissionen om at foretage en fuldstændig og grundig undersøgelse af den nuværende klassificering af alle ugunstigt stillede områder, og om samtidig i den kommende opfølgningsrapport at forelægge et forslag til periodisk nyvurdering af situationen for de ugunstigt stillede områder og indføre et effektivt system, hvormed det bliver muligt ikke kun at udvide, men også at reducere de berørte områder;

160. bemærker, at de enkelte medlemsstater råder over en meget bred vifte af forskellige indikatorer til fastsættelse af afgrænsningen af de ugunstigt stillede områder (17 indikatorer for produktivitet, 12 for økonomi og 3 for befolkning) (særberetning nr. 4/2003, punkt 33 og bilag II), og at Retten under den stedlige revision konstaterede, at anvendelsen af de mange forskellige indikatorer kunne føre til forskelsbehandling af støttemodtagerne, navnlig i grænseregioner;

161. anmoder Kommissionen om ved samme lejlighed og inden den 15. juni 2004 at evaluere, hvor formålstjenlig og relevant den nuværende vifte af indikatorer er, og om at begrænse denne, når det på nogen måde er muligt, samt at (om)definere den på en sådan måde, at den er mindre udsat for »manipulering« fra medlemsstaternes side;

162. beklager, at Kommissionen ikke har reageret på risikoen for negative konsekvenser af den uheldige kombination af medlemsstaternes ansvar for klassificeringen af de ugunstigt stillede områder, anvendelsen af de mange forskellige indikatorer og den manglende evaluering;

163. finder, at en overvågning fra Kommissionens side er absolut nødvendig, idet det ikke kan forventes, at de enkelte medlemsstater tilsender Kommissionen oplysninger, som vil kunne medføre, at den pågældende medlemsstat vil få nedsat støttebeløbet; mener ligeledes, at den i ordningen iboende og indlysende interessekonflikt mellem medlemsstaternes interesser og Fællesskabets interesse burde have afstedkommet større bevågenhed fra Kommissionens side;

164. anmoder Kommissionen om at undersøge, hvilken virkning det har haft på omfanget af den udbetalte støtte, at bevarelsen af det naturlige landskab i 1990 blev indført som betingelse for tildeling af udligningsgodtgørelser, og at lade dette komme til udtryk i den kommende opfølgningsrapport;

165. henstiller til Kommissionen at undersøge den nuværende kompensationsordning, som fører til overkompensation, for at sikre, at bedrifter, der drives på sammenlignelige vilkår, også kompenseres på sammenlignelig vis, og at de metoder, medlemsstaterne benytter for at undgå overkompensation, bliver indbyrdes sammenlignelige, og endelig at forelægge et forslag til en tydelig og brugbar definition på begrebet »overkompensation«;

166. foreslår endvidere, at udligningsgodtgørelsesordningen kommer til at omfatte en evaluering af omkostningsstrukturen i landbrugsbedrifter, således at der, hvis omkostningerne ligger en vis procentdel over gennemsnittet for bedrifter i andre normale regioner over en vis periode, tages hensyn hertil ved tildeling af udligningsgodtgørelsen;

167. opfordrer Kommissionen til at tilpasse og præcisere definitionen på »god landbrugspraksis«, at sikre, at medlemsstaterne anvender denne betingelse konsekvent, og at forelægge den nødvendige dokumentation for, at de rent faktisk også gør det; understreger i den forbindelse, at Parlamentet afsatte bevillinger på 2004-budgettet til yderligere udvikling af brugen af miljøindikatorer;

168. mener, at Kommissionen bør spille en langt mere aktiv rolle i forvaltningen af og kontrollen med udligningsgodtgørelsen, og at den med henblik herpå bør fastsætte ensartede minimumsstandarder for kontrollen, som verifikationer af støtteansøgninger eller kontrol på stedet skal udføres efter; mener ligeledes, at Kommissionen over for Parlamentet bør gøre det klart, hvorvidt

medlemsstaterne overholder kravene i artikel 48, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 ([1]), og hvilke aktiviteter Kommissionen i den forbindelse præcist udfolder; forventer af Kommissionen, at den drager de nødvendige konsekvenser, såfremt medlemsstaterne undlader at respektere betingelserne og ikke indsender de nødvendige oplysninger om deres forvaltning af støtteordningen, og at det f.eks. sker ved at nedsætte eller suspendere udbetalingen af godtgørelser;

169. finder endvidere, at det på baggrund af finansforordningens krav om, at støtteforanstaltninger skal have specifikke og kvantificerede mål ville være bedre, hvis indikatorerne for de ugunstigt stillede områder var direkte afledt af konkrete målsætninger, og at kriterierne for tildeling af støtte til landbrugsbedrifter blev defineret i form af resultatforpligtelser, således at den samlede ordning ved gennemførelsen var langt mindre udsat for manipulering fra medlemsstaternes side;

170. er foruroliget over, at forvaltningsudvalget fortsat spiller en afgørende rolle i gennemførelsen af den nuværende støtteordning, og at dette udvalgs aktiviteter og afgørelser stort set ikke er underkastet nogen form for kontrol;

171. foreslår Kommissionen, at den undersøger de 22 støtteforanstaltninger for landbruget og muligheden for at sammenfatte nogle af disse under ét, hvilket også ville skabe mulighed for en bedre kontrol;

Strukturfonde

Budgetgennemførelsen i 2002

172. henleder opmærksomheden på følgende analyse:

I 2002 var gennemførelsesgraden for forpligtelser tæt på 98 %, jf. tabel 1. Men for betalingsbevillingerne var gennemførelsesgraden væsentligt lavere, hvilket også var tilfældet i 2000 og 2001.

TABEL 1

EU-budgetgennemførelsen i 2000-2002

	Forpligtelsesbevillinger			Betalingsbevillinger		
	Godkendte bevillinger	Gennemført	Gennem-førelsesgrad	Godkendte bevillinger	Gennemført	Gennem-førelsesgrad
	Millioner euro		%	Millioner euro		%
2000	96 620	79 601	82,4	95 034	83 440	87,8
2001	106 924	103 333	96,6	97 160	79 987	82,3
2002	100 977	98 875	97,9	98 579	85 144	86,4

Kilde: De Europæiske Fællesskabers årsregnskaber. Regnskabsåret 2001 og 2002.

([1]) »*Artikel 48*

1. Kommissionen og medlemsstaterne sikrer, at der foregår en effektiv overvågning af, hvordan programmeringen af udviklingen af landdistrikterne gennemføres.

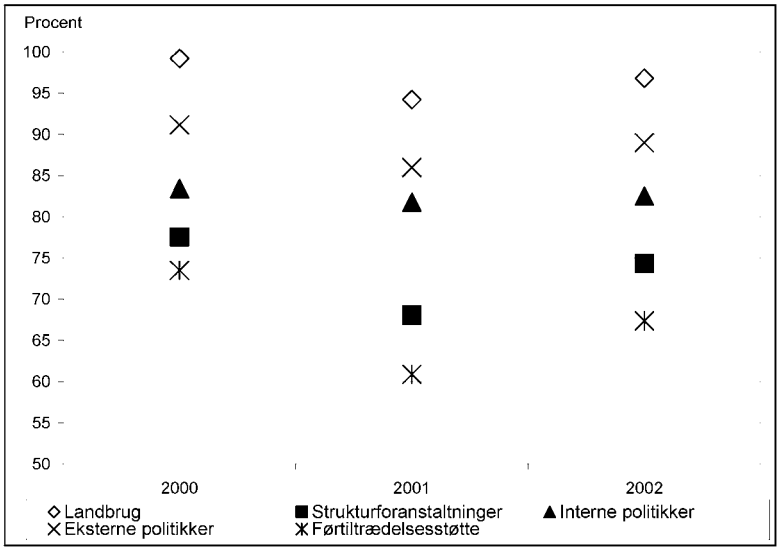
2. Overvågningen foregår efter aftalte procedurer. Overvågningen foregår ved hjælp af særlige fysiske og finansielle indikatorer, der er aftalt og fastlagt på forhånd.
Medlemsstaterne forelægger årlige situationsrapporter for Kommissionen.

3. Der nedsættes overvågningsudvalg, hvis det er hensigtsmæssigt.« (EFT L 160 af 26.6.1999, s. 80).

Budgettet omfatter syv udgiftsområder: 1) Landbrug, 2) Strukturforanstaltninger, 3) Interne politikker, 4) Eksterne politikker, 5) Administrationsudgifter, 6) Reserver og 7) Førtiltrædelsesstøtte. Gennemførelsesgraden for betalingsbevillinger varierer væsentligt fra udgiftsområde til udgiftsområde, idet den er lavest for strukturforanstaltninger og førtiltrædelsesstøtte, jf. figur 1.

FIGUR 1

Gennemførelsesgrader, betalingsbevillinger, 2000-2002



NB: Gennemførelsesgraderne for administrationsudgifter (udgiftsområde 5) og reserver (udgiftsområde 6) er ikke indholdt i disse tal, da bevillingerne til disse udgiftsområder er af en anden art end for de øvrige udgiftsområder.

Kilde: De Europæiske Fællesskabers årsregnskaber, regnskabsåret 2001 og 2002.

Man bør lægge mærke til udgiftsområdernes forskelligartede kendetegn, når man sammenligner gennemførelsesgraderne. For landbruget (udgiftsområde 1) er gennemførelsesgraden f.eks. i vid udstrækning et udtryk for udviklingen i verdensmarkedspriserne på landbrugsprodukter samt udviklingen i euro-dollar-kursen. En lav gennemførelsesgrad kan derfor snarere være tegn på f.eks. en mere fordelagtig udvikling i euro-dollar-kursen end ineffektiv forvaltning.

For andre dele af budgettet (strukturfonde, interne politikker, eksterne politikker og førtiltrædelsesstøtte) er bevillingerne i højere grad knyttet til flerårige programmer. Gennemførelsen af sådanne programmer gennemløber forskellige faser — fra indkaldelse og udvælgelse af projekter til kontrahenternes faktiske gennemførelse efter en udbudsprocedure. En lav gennemførelsesgrad kan derfor være tegn på problemer i en eller flere af disse faser. Inden for en række programmer er der tale om delt forvaltning, dvs. at visse faser hovedsagelig forvaltes af Kommissionen, mens andre hovedsagelig forvaltes af de kompetente myndigheder i medlemsstaterne.

Strukturfondene

I 2002 lå gennemførelsesgraden for betalinger til strukturforanstaltninger noget under 75 %. Ca. tre fjerdedele af den manglende udnyttelse skyldtes lavere betalinger for gamle programmer end forventet, jf. tabel 2. Alle typer gamle programmer udviste meget lave gennemførelsesgrader, f.eks. havde de tre største poster (mål 1, mål 2 og EF-initiativer) alle gennemførelsesgrader, der lå under 20 %.

TABEL 2

Betalinger for strukturforanstaltninger i 2002

	Godkendte bevillinger	Gennemførte bevillinger	Difference	Gennemførelsesgrad
	Millioner euro			%
Nye programmer (2000-2006)	24 289	22 326	1 964	91,9
Gamle programmer (før 2000)	7 314	1 173	6 141	16,0
Heraf:				
Mål 1	3 388	609	2 779	18,0
Mål 2	1 600	243	1 357	15,2
Mål 3	500	0	500	0,0
Andre foranstaltninger	240	80	160	33,2
EF-initiativer	1 478	181	1 297	12,2
Fornyende foranstaltninger/faglig bistand	108	61	47	56,2
I alt	31 603	23 499	8 104	74,4

Kilde: De Europæiske Fællesskabers årsregnskaber. Regnskabsåret 2002.

I 2002 dækkede betalinger for gamle programmer over godtgørelse af faktiske udgifter i medlemsstaterne. Kommissionen baserede sine forslag til betalingsbevillinger på overslag fra medlemsstaterne. Den meget lave gennemførelsesgrad viser, at afslutningen af gamle programmer gik meget langsommere end forventet af Kommissionen og medlemsstaterne.

Førtiltrædelsesstøtte

Førtiltrædelsesstøtten (udgiftsområde 7) bestod af følgende tre programmer: Phare (administrativ bistand), Ispa (strukturel bistand) og Sapard (landbrug) [1]. Alle tre programmer udviste en relativt ringe gennemførelsesgrad for betalinger — idet Sapard udviste en væsentligt lavere gennemførelsesgrad end de to andre programmer, jf. tabel 3.

[1] I 2002 var beløb, der udbetaltes til kandidatlandene fra Solidaritetsfonden, ligeledes omfattet af udgiftsområde 7. Disse beløb er dog ikke indeholdt i denne analyse af gennemførelsen af førtiltrædelsesstøtten.

TABEL 3

Gennemførelse af betalinger for førtiltrædelsesstøtte i 2002

	Godkendte betalingsbevillinger	Gennemførte betalingsbevillinger	Gennem-førelsesgrad	Uindfriede forpligtelser (RAL)
	Millioner euro		%	Millioner euro
Sapard	370	124	33,5	1 469
Ispa	506	398	78,7	2 642
Phare	1 596	1 101	69,0	4 305
I alt	2 472	1 623	65,7	8 416

Kilde: De Europæiske Fællesskabers årsregnskaber. Regnskabsåret 2002.

Sapard var blevet væsentligt forsinket, fordi det havde taget længere tid end ventet at etablere decentrale forvaltnings- og kontrolsystemer i kandidatlandene, hvilket var en forudsætning for programmet. F.eks. skete akkrediteringen af de relevante myndigheder først i anden halvdel af 2002 for Polen, Rumænien og Ungarn. Disse tre lande tegnede sig for to tredjedele af bevillingerne [1].

For Ispa forklarede Kommissionen, at forpligtelsesbevillingerne var forsinkede og koncentreret ved årets udgang, fordi Ispa-forvaltningsudvalget først mødtes medio juli. Dette medførte naturligvis også forsinkelser for betalingsbevillingerne.

For Phare forklarede Kommissionen den lave gennemførelsesgrad med et lavere antal betalingsanmodninger fra modtagerlandene end oprindeligt forventet samt en koncentration af forpligtelsesbevillinger ved årets udgang.

Ved udgangen af 2002 var der blevet akkumuleret et betydeligt efterslæb for alle tre programmer. For Sapard og Ispa udgjorde det samlede efterslæb mere end 4 mia. euro. I modsætning til Sapard og Ispa blev Phare etableret tidligere end 2000. Desuden vedrørte mindre end 12 % af efterslæbet ved udgangen af 2002 regnskabsår før 2000;

173. bemærker med tilfredshed, at gennemførelsen af forpligtelsesbevillingerne var bedre i 2002 end i 2001 og 2000, men beklager, at gennemførelsen af betalingsbevillingerne fortsat var utilfredsstillende lav, hvilket medførte et meget højt overskud på EU-budgettet for tredje år i træk;

174. er navnlig foruroliget over den fortsat lave gennemførelsesgrad for betalingsbevillingerne til strukturforanstaltninger og førtiltrædelsesstøtte — selv om gennemførelsesgraden for betalingsbevillingerne i 2002 for disse to udgiftsområder var højere end i 2000 og 2001;

175. bemærker, at hovedårsagen til den lave gennemførelsesgrad for betalingsbevillinger til strukturforanstaltninger i 2002 var en meget langsommere afslutning af gamle programmer end forventet; bemærker Kommissionens situationsberetning til dechargemyndigheden om baggrunden for denne forsinkelse og en evaluering af, hvorledes tilsvarende forsinkelser i afslutningen af programmerne for perioden 2000-2006 kan undgås;

176. er overrasket over, at Kommissionen ikke har forelagt retningslinjerne for Sapard-programmet på alle de nye medlemsstaters sprog som krævet i punkt 81 i Parlamentets beslutning af 8. april 2003 om decharge for regnskabsåret 2001 [2]; insisterer på, at Kommissionen afhjælper dette ved førstkommende lejlighed;

---

[1] Kommissionens begrundelse for gennemførelsen af førtiltrædelsesstøtten findes i del 2.6.5. af Kommissionens beretning om budget- og finansforvaltningen i regnskabsåret 2002.

[2] EFT L 148 af 16.6.2003, s. 21.

Medlemsstaternes overslag

177. tager til efterretning, at et betydeligt antal medlemsstater ikke havde fremsendt deres overslag over betalingsanmodninger for regnskabsåret 2002 og 2003 inden fristens udløb den 30. april 2002 som foreskrevet i artikel 32, stk. 7, i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 om strukturfondene [1]; konstaterer endvidere, at den samlede fejlprocent for overslagene for samtlige programmer udgjorde 73 %, og at 2/3 heraf kunne tilskrives de ekstremt urealistiske overslag fra fem medlemsstater;

178. henstiller indtrængende til Kommissionen at overveje at indføre en sanktionsordning i forordning (EF) nr. 1260/1999 for den kommende programmeringsperiode (2007-2013), navnlig hvis overslagene for 2004 og 2005 ikke viser tegn på en vedvarende forbedring;

179. opfordrer Kommissionen til at overveje indførelsen af et system, ifølge hvilket en forskel mellem det, der anmodes om, og det reelle behov på mere end X % i et konkret år vil medføre en forpligtelse til at forelægge overslagene for de efterfølgende år ledsaget af en beretning udarbejdet af en uafhængig revisor og, hvis denne forskel varer ved, vil kunne indebære, at det tildelte beløb nedskæres tilsvarende;

Forenkling

180. bemærker, at Kommissionen har taget initiativ til en forenkling, præcisering, koordinering og fleksibel forvaltning af strukturpolitikkerne 2000-2006, og bemærker Kommissionens beretning til dechargemyndigheden om de foranstaltninger, der er truffet, og hvorvidt de har bidraget til en hurtigere og/eller bedre gennemførelse;

N+2-reglen

181. stiller sig positivt over for N+2-reglen som en metode til at tilskynde medlemsstaterne til at gennemføre strukturfondsprogrammerne og i betydelig grad mindske omfanget af de uindfriede forpligtelser; fastholder, at denne regel skal anvendes konsekvent og uforbeholdent ikke blot i indeværende programmeringsperiode (2000-2006), men også i den kommende programmeringsperiode (2007-2013);

182. glæder sig over Kommissionens oplysning om, at den hvert kvartal vil holde Parlamentet underrettet om den aktuelle situation i forbindelse med anvendelsen af N+2-reglen, således som Parlamentet krævede i punkt 27 i sin beslutning af 22. oktober 2003 om strukturfondene [2]; håber, at samarbejdet mellem de to institutioner inden for rammerne af denne »overvågning« bærer frugt, navnlig med henblik på at finde frem til årsagerne til de vedvarende vanskeligheder i forbindelse med gennemførelsen af projekter samt bedste praksis for forvaltningen af projekter;

Baggrunden for underudnyttelsen

183. mener, at Kommissionen, under hensyntagen til den vedvarende underudnyttelse af betalingsbevillingerne under strukturfondene, der er en del af de ikke-obligatoriske udgifter og et af Parlamentets højt prioriterede mål, er nødt til at forbedre sin analyse af årsagerne til underudnyttelsen;

184. anmoder Kommissionen om at udarbejde en analyse, som detaljeret redegør for

a) alle faser i forvaltningen af et projekt og dertil hørende aktiviteter,

b) hvilke faser der henhører under medlemsstaternes forvaltning og ansvar, og hvilke der henhører under Kommissionens forvaltning og ansvar,

c) indikatorer for tilfredsstillende/utilfredsstillende gennemførelse af de forskellige aktiviteter i hver fase,

---

[1] EFT L 161 af 26.6.1999, s. 1.

[2] P5_TA(2003) 0448.

d) hvilke problemer der er identificeret i hvilke faser,

e) en gedigen problemanalyse, der tydeligt angiver, hvor problemet stammer fra (medlemsstaterne eller Kommissionen);

185. anmoder Kommissionen om at mærke sig, at en væsentlig forbedret analyse af årsagerne til underudnyttelsen er nødvendig for at imødegå den udbredte, fejlagtige opfattelse af, at Unionens udøvende myndighed, Kommissionen, vægrer sig ved at føre den af Unionens lovgivende myndighed, Parlamentet og Rådet, vedtagne politik på området ud i livet;

186. mener, at Kommissionen med fordel kan offentliggøre resultaterne af sine undersøgelser i medlemsstaterne af gennemførelsen af helt afgørende forhold, som f.eks. additionalitetsprincippet, finanskontrollen, udgifternes støtteberettigelse, offentlige indkøb, idet dette — ud over at forbedre gennemskueligheden i forvaltningen — vil gøre det muligt for de involverede institutioner og organer at sammenligne deres resultater ligesom nuværende og kommende programmedarbejdere vil kunne drage fordel af tidligere kollegers erfaringer;

187. glæder sig over det initiativ, Kommissionen har taget til at anmode medlemsstaterne om at forelægge årsberetninger om gennemførelsen af deres kontrolaktiviteter i 2002 og håber at modtage en sammenfattet rapport herom;

Strukturfondenes effektivitet

188. opfordrer Kommissionen til i sin årlige samhørighedsberetning til Parlamentet at medtage en evaluering af strukturfondenes indflydelse på omfanget af de økonomiske forskelle mellem regionerne og i den forbindelse foretage en sammenligning mellem de opnåede resultater i de enkelte regioner og under de enkelte fonde samt i givet fald påpege, i hvilket omfang den institutionelle kvalitet i modtagerregionerne har influeret på effektiviteten;

Anvendelse af forordning (EF) nr. 1681/94 og (EF) nr. 438/2001

189. tager resultaterne af de undersøgelser, OLAF og GD for Regionalpolitik har foretaget af medlemsstaternes systemer og procedurer for indberetning af uregelmæssigheder og tilbagesøgning af uretmæssigt udbetalte beløb til efterretning; konstaterer på grundlag af disse resultater, at der i 2002 og 2003 stadig herskede uklarhed i medlemsstaterne om den korrekte anvendelse af visse bestemmelser i Kommissionens forordning (EF) nr. 1681/94 [1] og (EF) nr. 438/2001 [2]; tager de opfølgnings- og forenklingsforanstaltninger, som Kommissionen har annonceret til afhjælpning af disse uklarheder, til efterretning; opfordrer Kommissionen til at aflægge beretning for Parlamentet om fremskridt i så henseende;

Spørgsmål vedrørende strukturfondenes fremtid

190. håber, at Kommissionen tager initiativ til at sikre, at mål 2-midlerne i højere grad går til de regioner, der er hårdest ramt af strukturproblemer, ved på fællesskabsplan at samordne de afgørelser, der træffes på nationalt plan [3];

191. tilslutter sig Kommissionens forhåbninger om, at der ikke opstår forsinkelser i forbindelse med de lovgivningsmæssige forslag for den kommende programmeringsperiode, og at proceduren kan ligge klar inden den 1. januar 2007 [4];

192. deler Kommissionens betænkeligheder med hensyn til de oversættelsesproblemer, der er under opsejling, og henstiller til Kommissionen at udarbejde passende budgetoverslag [5];

---

[1] EFT L 178 af 12.7.1994, s. 43.

[2] EFT L 63 af 3.3.2001, s. 21.

[3] Svar på spørgeskema — del I; Kommissionens svar på spørgsmål nr. 75 (PE 328.732/FIN 1).

[4] Svar på spørgeskema — del I; Kommissionens svar på spørgsmål nr. 78 (PE 328.732/FIN 1).

[5] Svar på spørgeskema — del I; Kommissionens svar på spørgsmål nr. 79 (PE 328.732/FIN 1).

193. opfordrer endvidere Kommissionen til ikke at mindske sine bestræbelser på at få gennemført en reform af forvaltnings- og kontrolsystemerne for fællesskabsinitiativerne med henblik på at opnå en rimelig garanti ([1]);

194. påskønner sammenkoblingen mellem listen over regioner, som er berettiget til støtte fra strukturfondene, og listen over tildelingen af regionalstøtte af national karakter ([2]);

195. opfordrer Kommissionen til at undersøge konsekvenserne af private fondes deltagelse i samfinansieringen af projekter, som er berettiget til strukturfondsstøtte, og vedtage foranstaltninger med henblik på eventuelt at fremme en sådan deltagelse;

Interne politikker og forskning

196. bemærker, at ansvaret for at gennemføre de interne politikker er fordelt mellem 13 generaldirektorater;

197. anmoder Kommissionen om at tage initiativ til procedurer, der kan fremme konsekvensen i den forudgående evaluering og midtvejsevalueringen for at sikre et mere konsekvent informationsgrundlag for den efterfølgende evaluering;

198. anmoder Kommissionen om at forelægge en beretning om fremskridt og planlagte aktiviteter for at fremme integrationen af de sociale og miljømæssige mål fra Lissabon og Göteborg i strukturfondsprogrammeringen og -evalueringen både på EU-plan og i medlemsstaterne;

199. glæder sig over den interessante analyse, Revisionsretten har foretaget af udvalgte generaldirektoraters ([3]) årlige aktivitetsrapporter og erklæringer for 2002, og bemærker bl.a. følgende:

a) alle de reviderede generaldirektorater erklærede, at de havde fået rimelig sikkerhed for, at de midler, de var ansvarlige for, var blevet anvendt lovligt og formelt rigtigt (punkt 6.11)

b) alle de reviderede generaldirektorater har fremsat forbehold angående den formelle rigtighed af betalingerne vedrørende de flerårige forskningsprogrammer og den manglende implementering af standarderne for intern kontrol (punkt 6.19);

200. er fuldstændig enig i Rettens konklusion, nemlig, at »der ikke (er) en logisk sammenhæng mellem de svagheder, der rapporteres om i forbeholdene, og den rimelige sikkerhed, generaldirektørerne giver udtryk for i deres erklæringer« (punkt 6.19);

201. forventer, at Kommissionen 1) intensiverer implementeringen af de interne kontrolstandarder, 2) sætter tal på den finansielle eller økonomiske effekt af forbeholdene og 3) bringer sammenhæng og overensstemmelse i forholdet mellem »forbehold« og »rimelig sikkerhed«;

202. fastholder, at udnyttelsesgraden for betalingsbevillingerne (kapitel B2-7) til transportpolitikken og frem for alt sikkerheden på dette område stadig er utilstrækkelig, også selv om der har været årsager hertil, såsom forsinkelser med gennemførelsen af projekterne fra modtagernes side samt strengere regler fra Kommissionen, hvilket medfører forsinkelser i udbetalingerne;

203. bemærker, at Revisionsretten med konsekvens har videreført og udbygget undersøgelsen af forvaltningssystemet for de transeuropæiske transportnet (TEN-T), som den indledte i årsberetningen for 2001, samt har foretaget en grundig overvågning af Kommissionens opfølgning af anbefalingerne fra 2001;

([1]) Svar på spørgeskema — del I; Kommissionens svar på spørgsmål nr. 83 (PE 328.732/FIN 1).

([2]) Svar på spørgeskema — del II; Kommissionens svar på spørgsmål nr. 39 (PE 328.732/FIN 2).

([3]) Generaldirektoratet for Energi og Transport, Generaldirektoratet for Forskning, Generaldirektoratet for Informationssamfundet, Generaldirektoratet for Retlige og Indre Anliggender.

204. bemærker navnlig, at Retten fastholder sin tidligere opfattelse af, at det for at afhjælpe en række svagheder i kommissionsbeslutningerne er nødvendigt at styrke retsgrundlaget for TEN-T-programmet, ved at der indgås kontrakter mellem Kommissionen og modtageren, efter at kommissionsbeslutningerne om at yde støtte er truffet (punkt 6.25);

205. giver trods den høje udnyttelse af betalingsbevillingerne udtryk for sine betænkeligheder med hensyn til de meget skuffende fremskridt, der er gjort i forbindelse med flere af projekterne under TEN-transportprogrammet, idet Revisionsretten i sin årsberetning for 2002 fastslår, at et vist antal af de kontrollerede projekter i 2002 blev gennemført, selv om de ikke fik støtte fra Fællesskabet, hvilket kan betyde, at kvaliteten af nogle projekter ikke er tilstrækkelig god, eller at gennemførelsesmekanismerne er uhensigtsmæssige;

206. anmoder på grundlag af Revisionsrettens konklusioner Kommissionen om at anvende en del af ressourcerne til at finansiere projekter på transportområdet, som ellers ville få vanskeligheder ved at opnå finansiering;

207. bemærker, at Retten bl.a. fremsætter følgende anbefalinger med henblik på at forbedre kontrollen:

a) mere præcis definition af »støtteberettigede omkostninger« (punkt 6.27)

b) indførelse af et standardskema til omkostningsopgørelse (punkt 6.26)

c) ensartet og konsekvent anvendelse af TEN-T-reglerne i alle medlemsstater (punkt 6.38)

d) de kontroller, der udføres, bør være mere effektive og bedre dokumenterede (punkt 6.40)

e) de stedlige kontroller bør efterfølges af en finansiel og teknisk revision inden den endelige betaling foretages (punkt 6.41);

208. glæder sig over, at Kommissionen i sine svar til Retten har bekræftet, at den er villig til — og endog i nogle tilfælde er gået i gang med — at føre Rettens henstillinger ud i livet;

209. opfordrer Retten til at fortsætte den detaljerede overvågning af forvaltningssystemet for de transeuropæiske transportnet og til i skemaform [1] at belyse følgende spørgsmål, som er af fundamental betydning for dechargemyndigheden:

a) hvilke af de anbefalinger, Retten har fremsat i 2001 og/eller 2002, har Kommissionen accepteret og gennemført tilfredsstillende?

b) hvilke anbefalinger afviser Kommissionen, hvad er dens begrundelse herfor, og hvad er Rettens holdning til denne begrundelse?

c) hvilke anbefalinger er Kommissionen ved at føre ud i praksis, og hvad mener Retten om tempoet for gennemførelsen af disse accepterede anbefalinger?;

210. bemærker, at Retten påpeger, at de fem generaldirektorater [2], der deltager i gennemførelsen af forskningsrammeprogrammerne, forvalter og koordinerer de efterfølgende revisioner på forskellig måde, og at de ikke følger de samme procedurer, når de udvælger kontrahenter til revision (punkt 6.47);

211. mener, at Kommissionen burde kunne indføre et samordnet system, som ville gøre det muligt at opnå en vis synergieffekt af bemærkningerne i revisionerne foretaget i de enkelte generaldirektorater;

---

[1] Evt. i form af en skrivelse til Budgetkontroludvalgets formand inden næste årsrapport.

[2] Generaldirektoratet for Forskning, Generaldirektoratet for Informationssamfundet, Generaldirektoratet for Energi og Transport, Generaldirektoratet for Erhvervspolitik og Generaldirektoratet for Fiskeri.

212. opfordrer Kommissionen til — bl.a. på grundlag af et krav om forenkling — at overveje, hvorledes det vil være muligt at undgå de mange fejl på de endelige modtageres niveau, hvor revisionerne viste, at udgifter i mange tilfælde var anmeldt med et for højt beløb (punkt 6.51); forventer endvidere, at Kommissionen fremskynder tilbagesøgningen af uberettiget udbetalte beløb;

213. glæder sig over, at der er indført revision med henblik på attestering af omkostningsopgørelser under det sjette rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling, og forventer at modtage en endelig beretning om revision af de tidligere rammeprogrammer;

214. anmoder Kommissionen om på grundlag af en analyse af den geografiske destination for midlerne under det femte rammeprogram at foretage en undersøgelse af, hvorledes forskningsmidlerne kan medvirke til at styrke den regionale udvikling og således imødegå den tiltagende koncentration af videnskabsmænd og forskere på et stadig mindre antal universiteter og forskningsinstitutioner, og i den forbindelse tage de nye teknologier i brug for at fremme det videnskabelige samarbejde og dekoncentration;

Beskæftigelse og sociale anliggender

215. udtrykker sin generelle tilfredshed med gennemførelsen af budgetposterne vedrørende beskæftigelse og sociale anliggender som led i de interne politikker;

216. beklager imidlertid den meget lave udnyttelsesgrad for posterne B5-5 0 2 (Arbejdsmarkedet), B5-5 0 2 A (Arbejdsmarkedet — udgifter til den administrative forvaltning) og B5-5 0 3 (Forberedende foranstaltninger til fremme af lokalt engagement vedrørende beskæftigelse);

Miljø, folkesundhed og forbrugerbeskyttelse

217. udtrykker generel tilfredshed med den høje gennemførelsesgrad for de budgetposter, der vedrører miljø, sundhedsanliggender og forbrugerpolitik;

218. bifalder Kommissionens beslutning om at overføre en del af de administrative bevillinger på budgetpost B7-8 1 1 0 A til operationelle udgifter for at mindske underudnyttelsen af bevillinger; henstiller til Kommissionen at overføre administrative bevillinger, der sandsynligvis ikke vil være udnyttet ved årets udgang, til budgetposter vedrørende operationelle udgifter ved hjælp af anmodninger om overførsel, da dette ville give en optimal udnyttelse af disponible bevillinger;

219. understreger, at miljøprogrammernes virkning ofte indskrænkes af den manglende evaluering af de miljømæssige virkninger af andre former for EU-lovgivning og -programmer, navnlig inden for strukturfondene, og mener, at en systematisk anvendelse af strategiske miljøvurderinger (SEA) kan være et virkningsfuldt instrument for at undgå sådanne problemer i fremtiden;

220. er bekymret over det lave antal tjenestemænd i Generaldirektoratet for Miljø, der beskæftiger sig med overtrædelsesprocedurer, især fordi miljørelaterede sager udgør næsten halvdelen af de overtrædelsessager, der blev indledt i 2002, og mere end en tredjedel af alle klager over manglende gennemførelse af EU-lovgivning, og opfordrer Kommissionen til at øge antallet af tjenestemænd i denne sektor betydeligt i overensstemmelse med dens rolle som traktaternes vogter og dermed som ansvarlig for den korrekte gennemførelse af EU's miljølovgivning;

221. opfordrer til øget anvendelse af miljøkriterier i udvælgelsesprocedurerne for Fællesskabets bevillinger (udbud og tildeling af kontrakter), så EU kan sikre, at der tages miljøhensyn i forbindelse med offentlige kontrakter;

Lige muligheder

222. mærker sig, at Kommissionen som led i opstillingen af budgettet for regnskabsåret 2002 koncentrerede sin indsats omkring seks prioriterede mål, nemlig euroen, bæredygtig udvikling, udviklingssamarbejde, Middelhavsområdet, udvidelsen og nye styreformer, og at disse mål har styret planlægningen af Kommissionens arbejde, udarbejdelsen af budgettet og anvendelsen af ressourcerne; påpeger, selv om det går ind for disse prioriteringer, at fremme af ligestillingen mellem mænd og kvinder i medfør af EF-traktatens artikel 3, stk. 2, er et grundlæggende princip i EU og et gennemgående mål i alle Fællesskabets aktioner og politikker; anmoder følgelig

Kommissionen om fremover at lade ligestilling mellem mænd og kvinder figurere blandt de prioriterede mål, som ligger til grund for den strategiske planlægning, således at kønsaspektet bliver en integreret del ved fastlæggelsen af indtægter og udgifter for alle politikker, der er opført på budgettet;

223. glæder sig over, at handlingsprogrammet for ligestilling mellem mænd og kvinder (2001-2005) fra 2002 gav tiltrædelseslandene mulighed for at deltage; henviser til, at ligestillingsdimensionen i overensstemmelse med 2002-budgettet og især som led i Fællesskabets bistand til tiltrædelseslandene bør indgå i alle foranstaltninger; anmoder derfor Kommissionen om at forelægge en oversigt over de projekter og aktioner med sigte på fremme af ligestillingen i disse lande, som har fået tildelt støtte fra EU, med angivelse af de respektive beløb; anmoder endvidere Kommissionen om at udarbejde en foreløbig evalueringsrapport om handlingsprogrammet 2001-2005 med oplysninger om de midler, der er tildelt de iværksatte projekter på de forskellige områder;

224. beklager, at der — da det modsatte ikke er bevist — er anvendt midler fra fællesskabsinitiativet Equal, hvis store betydning i øvrigt er ubestridelig, til aktiviteter, hvor der ikke er konstateret nogen ligestillingsfremmende konsekvenser;

Udvidelsen

Udvidelsen og forsvarlig økonomisk forvaltning

225. erindrer om, at den kommende udvidelse af Unionen med Cypern, Tjekkiet, Estland, Ungarn, Letland, Litauen, Malta, Polen, Slovakiet og Slovenien er den største udvidelse nogensinde, hvad angår omfang og forskellighed;

226. henleder opmærksomheden på, at udvidelsen vil lægge pres på de økonomiske ressourcer, gøre allerede komplicerede beslutningsprocedurer endnu mere komplicerede og dermed stille større krav til den økonomiske forvaltning; finder, at Kommissionen og medlemsstaterne bør benytte lejligheden til at indlede en proces, hvis mål bør være at øge gennemskueligheden i den økonomiske forvaltning for dermed at styrke offentlighedens tillid til den europæiske offentlige forvaltning;

227. opfordrer de øverste nationale revisionsinstitutioner til aktivt at deltage i denne proces ved at vedtage en specifik politik for revision af EU-midlernes anvendelse og udarbejde en årsrapport om forvaltningen og anvendelsen af EU-midler i de respektive lande, og til at sende denne rapport til de enkelte regeringer og parlamenter, de øvrige medlemsstaters regeringer, parlamenter og revisionsinstitutioner samt Kommissionen og Europa-Parlamentet;

228. finder det nødvendigt ikke blot at øge antallet af revisioner af anvendelsen af EU-midler, men navnlig at effektivisere revisionen, og henstiller indtrængende til alle involverede parter at arbejde for, at

a) der indføres fælles revisionsstandarder i nuværende og kommende medlemslande,

b) de øverste nationale revisionsinstitutioner i nuværende og kommende medlemslande indfører mekanismer, der gør det muligt at udføre samme revisionsarbejde, som Den Europæiske Revisionsret udfører på fællesskabsplan

c) samarbejdet mellem de øverste nationale revisionsinstitutioner fremmes;

229. lykønsker tiltrædelseslandene med de fremskridt, de har gjort med hensyn til at opfylde kriterierne for medlemsskab;

230. mener, at udvidelsen vil stille store krav til Kommissionens rapportering til dechargemyndigheden og offentligheden, og at denne kan forbedres ved, at Kommissionen

a) strukturerer oplysningerne i beretningen om den budgetmæssige og økonomiske forvaltning i regnskabsåret (finansforordningens artikel 128, stk. 3) således, at de afspejler de forskellige politikområder

b) giver detaljerede oplysninger om gennemførelsen af de forskellige fonde i de enkelte medlemsstater

c) klart i en samlet oversigt oplyser, hvilke generaldirektorater der medvirker til gennemførelsen af de forskellige politikområder

d) udarbejder oplysningerne på en sådan måde, at de kan anvendes af de øverste nationale revisionsinstitutioner i deres egne undersøgelser

e) offentliggør sine revisioner af medlemsstaternes management og kontrolsystemer

f) generelt indstiller sig på, at oplysningerne skal udarbejdes således, at de er tilgængelige og forståelige for andre end medlemslandenes finansministre;

231. mener, at der, eftersom langt den største del af EU-budgettet gennemføres ved delt forvaltning, som indebærer, at Kommissionen overdrager budgetgennemførelsesopgaver til medlemsstaterne — dvs. 15, og efter den 1. maj 2004, 25 heterogene ministerier og forvaltningsorganer og -traditioner — bør fastsættes EU-standarder, som gør det muligt at verificere, at samtlige 25 medlemsstater anvender budgetbevillingerne i overensstemmelse med princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning, dvs. i overensstemmelse med principperne om sparsommelighed, produktivitet og effektivitet;

232. bemærker, at det er Kommissionens ansvar at sikre, at EU-lovgivningen gennemføres i medlemsstaterne; bemærker, at det i gennemsnit varer tre år, inden der bliver afsagt endelig dom i overtrædelsessager, og at der kun har været to sager, hvor en medlemsstat fik bøde for ikke at have gennemført EU-lovgivningen; er urolig for, at udvidelsen vil øge Kommissionens arbejdsbyrde med hensyn til overvågning af gennemførelsen af lovgivningen og yderligere forsinke overtrædelsesproceduren; er bekymret over, at der ikke er en enkelt kommissær, der er ansvarlig for et så vigtigt spørgsmål; henstiller til den kommende formand for Kommissionen at medtage ansvaret for overtrædelser i en af de nye kommissionsmedlemmers ansvarsområde;

Førtiltrædelsesmiljøprojekter og twinning

233. kræver, at der tages særligt hensyn til de nationale, regionale og lokale myndigheders behov i forbindelse med institutionsopbygning på miljøområdet ved tildeling af støtte før eller efter tiltrædelsen;

234. bemærker, at Kommissionen og kandidatlandene betragter twinning som en vigtig faktor for styrkelsen af disses administrative kapacitet; ønsker dog, at programmet forbedres på følgende områder, så Kommissionen kan nå de forventede mål:

a) der skal fastsættes realistiske og præcise mål

b) alle faser i forbindelse med udarbejdelsen af et projekt skal rationaliseres

c) betalingsprocedurerne skal forenkles og fremskyndes

d) twinning skal tage udgangspunkt i et begrundet valg mellem flere instrumenter

e) Kommissionen bør oprette et net af udstationerede nationale eksperter (førtiltrædelsesrådgivere) for at bevare de specifikke erfaringer og kundskaber;

235. forventer, at Kommissionen inden den 15. juni 2004 forelægger en samlet rapport om resultaterne af og manglerne ved de 503 projekter, der blev godkendt i perioden 1998-2001 ([1]);

236. kræver, at den fuldstændige decentralisering af forvaltningsansvaret (EDIS) gennemføres hurtigst muligt i samtlige kandidatlande, efter at en revision foretaget af Kommissionen har påvist, at kandidatlandenes forvaltnings- og kontrolsystemer opfylder kvalitetskravene; mener, at Kommissionen takket være EDIS vil kunne opgive den forudgående kontrol med udbud af kontrakter og gå over til en efterfølgende kontrol;

237. kræver, at kandidatlandene fastlægger miljømæssigt og økonomisk bæredygtige og pålidelige strategier;

238. understreger, for så vidt angår økonomisk bistand, at det er vigtigt at samarbejde med internationale finansieringsinstitutter;

239. understreger, at det er nødvendigt at forbedre absorptionsevnen ved at styrke de ressourcer, der afsættes til udarbejdelsen af projekter og tilrettelæggelse af udbudsprocedurer;

240. forventer at blive orienteret om omfanget af private organers deltagelse i twinning-projekter og om følgerne heraf ([2]);

Foranstaltninger udadtil

Organisatoriske spørgsmål

241. bemærker, at Retten som følge af den komplicerede omorganisering af de tjenester i Kommissionen, der beskæftiger sig med eksterne forbindelser, betragter 2002 som »et overgangsår«; mener, at omorganiseringen kunne have været mere omfattende, eftersom der stadig er seks forskellige generaldirektorater og tjenestegrene, der deler ansvaret for de eksterne forbindelser ([3]);

242. slår lyd for, at antallet af generaldirektorater for ekstern politik reduceres væsentligt;

243. bemærker med tilfredshed, at Rettens revision var koncentreret om de overvågnings- og kontrolsystemer, der har til formål at sikre transaktionernes lovlighed og formelle rigtighed, og glæder sig over, at Retten finder, at både »Samarbejdskontoret EuropeAid og Kontoret for Humanitær Bistand har tilpasset de administrative procedurer og organisationsstrukturerne i det nødvendige omfang med henblik på ikrafttrædelsen af den nye finansforordning den 1. januar 2003« (punkt 7.40);

Kontrollen med foranstaltninger udadtil

244. bemærker, at Retten finder det tvivlsomt, om generaldirektøren for Samarbejdskontoret EuropeAid lå inde med tilstrækkelige oplysninger til at erklære, at han havde rimelig sikkerhed for, at de overvågnings- og kontrolsystemer, der var indført, var af tilstrækkelig høj kvalitet til at kunne sikre de underliggende transaktioners lovlighed og formelle rigtighed (punkt 7.39);

245. bemærker ligeledes, at Retten begrunder den manglende kvalitet i overvågnings- og kontrolsystemerne med, at der ikke er fastlagt en overordnet revisionsstrategi, som sikrer, at der på højeste ledelsesniveau er tilstrækkelige oplysninger til rådighed (punkt 7.10);

246. forventer derfor, at Kommissionen fastlægger retningslinjer for anvendelse af uafhængige eksterne revisorer, deres udvælgelse, deres mandat og krav til rapportering; mener, at Rettens anbefaling i så henseende skal ledsages af vejledninger med henblik på en optimal udformning af disse retningslinjer;

([1]) Svar på spørgeskema — del I; Kommissionens svar på spørgsmål nr. 99.

([2]) Svar på spørgeskema — del I; Kommissionens svar på spørgsmål nr. 103.

([3]) Eksterne Forbindelser, EuropeAid, Handel, ECHO, Udvidelse og Udvikling.

247. understreger, at det under alle omstændigheder og som anbefalet af Retten bør være Kommissionen eller dens delegationer — og ikke de gennemførende organisationer — der træffer beslutning om udvælgelse af eksterne revisorer, fastlæggelse af revisionsmandat og præcise krav til rapportering af revisionsresultater (punkt 7.44);

248. understreger betydningen af at evaluere resultaterne af reformen af forvaltningen af den eksterne bistand, så snart der er indhøstet tilstrækkelige erfaringer med de nye strukturer og procedurer; ville påskønne en specifik evalueringsberetning fra Revisionsretten;

249. understreger, at Kommissionen rutinemæssigt bør rapportere omfattende og gentagne gennemførelsesproblemer som de problemer, der opstod i Tacis-regionen og i andre regioner, til budgetmyndigheden og Revisionsretten; understreger, at disse rapporter bør omfatte årsagsanalyser samt redegørelser for de foranstaltninger, der er truffet eller planlagt med henblik på at afhjælpe problemerne — alt sammen i et tydeligt sprog og med angivelse af, hvorledes der kan tilvejebringes kortfattede yderligere oplysninger om forskellige aspekter;

250. henleder opmærksomheden på, at en større sammenhæng mellem de forskellige EU-politikker kan forbedre effektiviteten i forbindelse med EU's udgifter; henviser til, at ydelsen af makrofinansiel bistand til Moldova samtidig med, at der opretholdes omfattende importbegrænsende foranstaltninger for de fleste af de produkter, dette land kunne eksportere til EU, er et tydeligt eksempel på en inkonsekvent politik, der medfører manglende effektivitet;

251. deler Revisionsrettens opfattelse af, at der er behov for mere omfattende foranstaltninger for at effektivisere det grænseoverskridende samarbejde over de ydre grænser; anmoder Kommissionen og Rådet om at sikre, at der hurtigst muligt iværksættes naboskabsprogrammer, og at der indføres et naboskabsinstrument, således at der definitivt kan sættes en stopper for de problemer, der opstår som følge af de alt for mange instrumenter, der på nuværende tidspunkt anvendes i forbindelse med grænseoverskridende samarbejde;

252. glæder sig over Revisionsrettens opfordring til overvejelser om, hvorvidt Kommissionens forordning (EF) nr. 2760/98 [1] om det grænseoverskridende Phare-samarbejdsprogram skal ændres med henblik på også at gøre tilgrænsende tredjelande berettiget til støtte;

253. forventer, at Kommissionen afgiver forklaring, hver gang den undlader at overholde en bestemmelse, der er fastsat i en anmærkning til budgettet.

Udviklingspolitik

254. henleder opmærksomheden på hovedmålet for Fællesskabets udviklingspolitik, som er at mindske fattigdommen med henblik på til sidst at udrydde den [2], og gør opmærksom på, at Kommissionen og samtlige medlemsstater gav deres opbakning til millennium-udviklingsmålene som middel til at nå dette mål;

255. gør opmærksom på, at manglen på statistiske oplysninger tidligere vanskeliggjorde forsøg på at analysere, i hvor høj grad der var fokuseret på fattigdom i Kommissionens udviklingsprogrammer; glæder sig over indførelsen af CRIS-systemet (Common Relex Information System), som sammen med andre databaser for første gang gav fuldt pålidelige tal i 2002;

256. lykønsker Kommissionen med opfyldelsen af den globale benchmark, som blev indført i forbindelse med 2002-budgettet, og som kræver, at 35 % af de årlige udviklingsforpligtelser øremærkes til »sociale infrastrukturer og tjenester« som defineret af OECD's udvalg for udviklingsbistand (DAC); bemærker dog, at støtten over denne budgetpost, som blev indberettet til DAC, kun udgjorde 31,4 %, og at det manglende beløb gik til »makroøkonomisk bistand underlagt social konditionalitet«, som efter anmodning fra Kommissionen blev medtaget i benchmark-formlen, og som ikke er helt så direkte knyttet til fattigdomsbekæmpelsen;

---

[1] EFT L 345 af 19.12.1998, s. 49.

[2] Den Europæiske Unions udviklingspolitik, konklusioner fra den 2304. samling i Rådet (udvikling) den 10. november 2000.

257. bemærker, at benchmark-formlen kræver, at 35 % »hovedsageligt (tildeles) undervisnings- og sundhedssektoren«, som er de to vigtigste sektorer i forbindelse med millennium-udviklingsmålene; konstaterer desuden, at de tal, der er indberettet til DAC som 2002-forpligtelser inden for disse sektorer ([1]), stadig ligger langt fra dette mål, og at det er højst usandsynligt, at betingelserne i forbindelse med strukturtilpasningsprogrammerne kan afhjælpe så stort et underskud; bemærker imidlertid, at de regionale tal for Asien og Latinamerika viser betydelig fremgang; opfordrer Kommissionen til at bygge videre på dette resultat ved at forbedre tallene for andre geografiske områder i de kommende år;

258. påpeger, at tallet for »sociale infrastrukturer og tjenester« omfatter en tildeling på 13,5 % til »staten og civilsamfundet«, hvoraf det største enkeltbeløb er på 319,9 mio. EUR til »økonomisk planlægning og udviklingsplanlægning«; bemærker, at dette beløb principielt skal anvendes til administrativ støtte, og at det derfor er tvivlsomt, om det er direkte relevant for fattigdomsbekæmpelsen;

259. beklager, at Kommissionen ikke har forelagt nogen analyse af sit bidrag til opfyldelse af millennium-udviklingsmålene, men har begrænset sin undersøgelse ([2]) til de fremskridt, udviklingslandene har gjort hen imod dette mål; mener, at manglen på en sådan analyse gør det vanskeligt at evaluere effektiviteten af Kommissionens program;

260. støtter Kommissionens politik med at uddelegere beslutningstagningen til de eksterne delegationer, hvoraf 44 afsluttede processen i 2002, og bemærker med tilfredshed de forbedringer, der allerede er sket som følge heraf ([3]); finder det betryggende, at delegationernes personale er blevet udvidet, og at der er iværksat uddannelsesprogrammer for dette personale, samt at der føres kontrol fra hovedkvarterets side; advarer ikke desto mindre imod, at delegationernes personale pålægges alt for omfattende rapportering til hovedkvarteret, da det vil kunne eliminere fordelene ved dekoncentrationen;

261. er foruroliget over stigningen i anvendelsen af makroøkonomisk støtte i 2002 og især over Kommissionens vilje til at anvende denne støtte i tilfælde, hvor minimumskravene efter andre donorers mening ikke er opfyldt; bemærker, at Kommissionen har udarbejdet en analyse af risikoen i forbindelse med ekstern bistand, og anmoder om, at denne fremsendes til Parlamentet uden forsinkelse; mener, at budgetstøtte er mere effektiv, når den rettes til en bestemt sektor, og at en bred sektororienteret indsats inden for offentlige finanser kan rettes mod centrale horisontale områder ([4]);

262. erkender, at Kommissionen år for år har mindsket de »unormale uindfriede forpligtelser (RAL)«, men er stadig foruroliget over, at det samlede niveau fortsat stiger, når de på hinanden følgende regnskabsårs tal tages i betragtning; opfordrer Kommissionen til at forstærke sin indsats for at få dette problem under kontrol.

Humanitær bistand

263. henviser til årsberetningen for 2002 fra Kontoret for Humanitær Bistand — ECHO (KOM(2003) 430), som indeholder en gennemgang af de humanitære aktioner finansieret af Fællesskabet, der i det omhandlede regnskabsår tegnede sig for i alt 537,8 mio. EUR; konstaterer, at denne beretning opremser en række detaljer, der — selv om de kan være nyttige — ikke reelt bibringer læseren et samlet billede af Fællesskabets foranstaltninger, idet den ikke i tilstrækkelig grad belyser spørgsmål af tværgående karakter;

264. opfordrer Kommissionen til at finde og bruge et større antal ngo'er og velfærdsorganisationer;

([1]) 4,1 % til uddannelse og 3,0 % til sundhed. Disse tal omfatter sektorspecifik budgetstøtte.

([2]) Se årsberetningen om EU's udviklingspolitik og bistand til tredjelande i 2002, kapitel 3.

([3]) Blandt de forbedringer, Kommissionen har registreret, er: begrænsning af den tid, der medgår til udbud og indkaldelse af bud, og gennemførelse af programmer for bedre kvalitet.

([4]) Public service, offentlige kontrakter, ekstern revision osv.

265. er af den opfattelse, at ingen ngo eller organisation skal have mulighed for at byde eksklusivt og modtage 100 % af bevillingerne på en budgetpost;

266. opfordrer Kommissionen til at supplere sine kommende årlige rapporter med en generel gennemgang af de strategiske retningslinjer, der er fulgt i det pågældende regnskabsår, herunder en analyse af merværdien af Fællesskabets humanitære foranstaltninger og en oversigt over ECHO's fremgangsmåder; mener, at rapporterne ligeledes bør omfatte en gennemgang af metoderne for vurdering af de humanitære behov samt detaljerede oplysninger om evalueringer og revisioner foretaget i løbet af det pågældende regnskabsår samt konklusionerne heraf; mener endelig, at der bør medtages andre spørgsmål af tværgående karakter — f.eks. risiko for manipulation, misbrug og plyndring samt foranstaltninger til sikring af den humanitære bistands formål — som har indvirkning på fastlæggelsen og gennemførelsen af Fællesskabets humanitære foranstaltninger;

267. forventer, at evalueringen af instrumentet for fødevaresikkerhed i 2004 vil vise gode resultater, og at målsætningerne for fødevaresikkerhed ikke forringes eller udvandes, hvis instrumentet integreres i det globale udviklingsprogram ([1]);

Åbenhed omkring Kommissionens transaktioner i forhold til Europa-Parlamentet

268. beklager dybt, at Kommissionen siden 2000 har undladt at fremsende en årsberetning til Europa-Parlamentet om de transaktioner, der finansieres under Rådets forordning (EF) nr. 975/1999 ([2]) og (EF) nr. 976/1999 ([3]) (Europæisk initiativ for demokrati og menneskerettigheder, budgetkapitel B7-7 0, hvortil der i 2002 var afsat 104 mio. EUR), hvilket er i modstrid med forordningernes artikel 18, stk. 2, og artikel 19, stk. 2; kræver at Kommissionen øjeblikkeligt forelægger årsberetningerne for 2001, 2002 og 2003, der som anført i forordningerne skal indeholde »en oversigt over de eksterne evalueringer, der er blevet foretaget«; pålægger Budgetkontroludvalget at undersøge Kommissionens passivitet i denne sag og forelægge en kvalitativ analyse af resultaterne af Kommissionens transaktioner under dette budgetkapitel;

Administrationsudgifter

De europæiske institutioners invalidepensionsordning

269. glæder sig over Revisionsrettens særberetning nr. 3/2003 om de europæiske institutioners invalidepensionsordning ([4]) og noterer med tilfredshed, at invalidepensioner ifølge Rettens lægesagkyndige tilkendes på et korrekt grundlag (punkt III);

270. henleder opmærksomheden på, at sygefravær har væsentlige økonomiske følger, og at det derfor er vigtigt og nødvendigt, at institutionerne har en overordnet politik, der fastsætter de foranstaltninger, der er nødvendige for at styre alle aspekter af sygefravær på en hensigtsmæssig måde;

271. beklager, at institutionerne, ifølge Retten, ikke er i stand til fuldt ud at sikre,

a) at ansatte, der i længere perioder er ude af stand til at arbejde, får den nødvendige støtte

b) at der gøres den nødvendige indsats for at mindske fraværet mest muligt i de ansattes og deres afdelingers interesse

c) at fremmødeprocenten ikke forringes som følge af en uhensigtsmæssig opgavefordeling eller uhensigtsmæssige arbejdsvilkår (særberetning nr. 3/2003, punkt 21);

([1]) Svar på spørgeskema — del I; Kommissionens svar på spørgsmål nr. 104 (PE 328.732/FIN 1).

([2]) EFT L 120 af 8.5.1999, s. 1.

([3]) EFT L 120 af 8.5.1999, s. 8.

([4]) EFT C 109 af 7.5.2003.

272. beklager, at den utilstrækkeligt definerede opgave- og ansvarsfordeling mellem de involverede parter — den afdeling, medarbejderen er ansat i, personaleafdelingen og lægetjenesten — som Retten har afdækket, har medført, at kun de mest mekaniske og bureaukratiske aspekter — indberetning af fravær og udarbejdelse af fraværsstatistikker — af styringen af fravær fungerer, hvorimod det ikke står klart, hvem der har ansvaret for helt afgørende funktioner og aktiviteter i en tidssvarende, fremadrettet og effektiv sygefraværspolitik, såsom

a) kontakten med den ansatte under fraværet

b) tilsynet med fraværsprocenten for hver enkelt ansat og for hele institutionen, og hvilke benchmarks der skal anvendes

c) identificeringen af fraværsmønstre, der giver anledning til bekymring, og iværksættelse af de nødvendige foranstaltninger

d) beslutningen om, hvorvidt der skal foretages lægeundersøgelse, og under hvilke omstændigheder

e) beslutningen om gennemførelse af interviews med den ansatte, efter at denne er vendt tilbage til arbejdet, under hvilke omstændigheder, hvem der skal gennemføre disse interviews, hvordan de skal gennemføres og med hvilket formål (særberetning nr. 3/2003, punkt 22);

273. er temmelig rystet over at erfare, at den utilstrækkelige og mangelfulde fraværs- og invaliditetspolitik skyldes »manglende engagement hos den øverste ledelse« (særberetning nr. 3/2003, punkt 74, litra c));

274. minder om, at Retten anslår, at der kunne spares omkring 10 millioner euro om året alene ved indførelse af overvågningssystemer, som gør det muligt at konstatere og behandle gentagne eller langvarige sygefravær på et tidligt tidspunkt (særberetning nr. 3/2003, punkt 55);

275. mener, at en velfungerende arbejdsplads bl.a. er kendetegnet ved et lavt sygefravær, og at forbedrede udviklingsmuligheder, mere variation i arbejdet, mere anerkendelse og øgede fremtidsmuligheder vil øge motivationen til ikke at udeblive fra arbejdet;

276. forventer, at institutionerne hurtigst muligt foretager en kortlægning af sygefraværet med angivelse af fordelingen af fravær på afdelinger, køn, alder, kategori og fraværsperiodernes længde og på baggrund heraf straks efterkommer Rettens anbefalinger vedrørende fastlæggelse af en overordnet sygefraværs- og invaliditetspolitik;

277. forventer, at institutionerne udarbejder en rapport hvert andet år om udviklingen i de nævnte foranstaltninger, og at institutionernes ledelser skærper opmærksomheden om ordningens økonomiske forvaltning såvel som de aspekter af ordningen, der angår arbejdsmiljø og personaleledelse;

Indkøbspraksis

278. tager til efterretning, at Kommissionens tidligere udbud vedrørende indkøb af kontorpapir frem til år 2000 kun krævede en hvidhed på 80 %; konstaterer, at de tilsvarende udbud siden 2000 har krævet en hvidhed på 90 %, hvilket ikke blot har medført øgede udgifter for EU-budgettet, men også en manglende konkurrence og en forværring af miljøbalancen, for så vidt angår papirforbruget; opfordrer derfor Kommissionen til at reducere hvidhedskravet i udbud til et passende niveau, så der tages behørigt hensyn til sådanne miljø- og konkurrencekrav;

Finansielle instrumenter

279. minder om sin beslutning af 21. november 2002 [1] om Den Europæiske Investeringsbanks årsberetning 2001, hvori EIB, Revisionsretten og Kommissionen opfordredes til at ændre trepartsaftalen; er overbevist om, at den nye trepartsaftale af 27. oktober 2003 betyder en væsentlig forbedring af de gældende procedurer mellem de tre institutioner; er særlig tilfreds med, at det er blevet præciseret, at Revisionsretten kan revidere både garantien og de underliggende transaktioner, når EIB yder lån, der garanteres af EU-budgettet; minder om, at sådanne EIB-lån med garanti fra EU-budgettet udgjorde næsten 14 mia. EUR ved udgangen af 2002;

280. støtter fuldt ud Rettens konklusioner med hensyn til finansieringsmekanismen (punkt 10.35. og 10.39. i årsberetningen for 2002), nemlig at de endelige betalinger kun bør foretages på grundlag af attester, der udstedes af de kompetente myndigheder i medlemsstaterne, og at der bør gøres mere for at sikre, at der udvælges egnede investeringer, samt at det samlede projektforløb tages i betragtning, navnlig med henblik på at undgå skadelig indvirkning på miljøet;

281. anmoder Kommissionen om snarest muligt at aflægge beretning til Parlamentet og Revisionsretten om resultaterne af den interne revision af banktransaktioner, der for tiden gennemføres under Kommissionens direkte ansvar, og som burde dække behovet for ændringer i kontrollen, herunder den efterfølgende kontrol;

282. opfordrer Retten til at optage revision af projekter, der finansieres ved EIB-lån med fællesskabsgaranti, i sit arbejdsprogram; anbefaler, at miljøprojekter i området langs Ruslands Østersøkyst [2] optages i revisionsprogrammet;

283. minder om, at revisionen af den finansielle forvaltning af garantifonden for aktioner i forhold til tredjelande er underlagt Revisionsrettens revision i overensstemmelse med procedurer, som Revisionsretten, Kommissionen og Den Europæiske Investeringsbank skal nå til enighed om; anmoder om en revision af disse procedurer på baggrund af den nye trepartsaftale, der undertegnedes den 27. oktober 2003;

284. bemærker, at gebyrstrukturen for forvaltningen af garantifonden for aktioner over for tredjelande blev forhandlet på et kommercielt grundlag med EIB; beklager, at hverken Kommissionen eller Retten har fået forelagt detaljerede oplysninger om EIB's omkostningsstruktur med hensyn til likviditetsstyringen; opfordrer Kommissionen til at forelægge et forslag til ændring af den gældende rådsforordning for garantifonden, så porteføljeforvaltningen overtages fra EIB fra 2005;

285. minder om, at Kommissionen har 30 % (600 mio. EUR) af andelene i Den Europæiske Investeringsfond (EIF), idet den kumulative portefølje af undertegnede EIF-transaktioner (investeringer i risikokapitalfonde og i SMV-garantimarkeder) udgør ca. 7 mia. euro ved udgangen af 2002; bemærker, at der for øjeblikket ikke er nogen gældende aftale om Revisionsrettens revision af EIF; understreger dog, at Retten i henhold til traktatens artikel 248 har ret til at revidere EIF og dennes transaktioner indgående; opfordrer Retten til at medtage en generel revision af EIF i sit arbejdsprogram for at sikre, at den økonomiske forvaltning af fonden er forsvarlig (overholdelse af principperne om sparsommelighed, produktivitet og effektivitet);

286. er af den opfattelse at Domstolens dom (i sag C-11/00 og C-15/00) om samarbejdet mellem Investeringsbanken, Centralbanken og OLAF bør finde tilsvarende anvendelse på Investeringsfonden; opfordrer derfor Investeringsfonden til straks at træffe afgørelse om OLAF's interne undersøgelser i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1073/1999;

---

(1) EUT C 25 E af 29.1.2004, s. 390.

(2) Rådets afgørelse 2001/777/EF (EFT L 292 af 9.11.2001, s. 41).

287. er på baggrund af Revisionsrettens konstateringer (punkt 10.36. i årsberetningen) bekymret for, at der i forbindelse med EØS-finansieringsmekanismen åbenbart er opstået uønskede bivirkninger; er enig med Retten i (punkt 10.35), at der skal gøres en større indsats for at sikre, at der udvælges egnede investeringer; kræver, at miljøskader i forbindelse med gennemførelsen af projekter undgås eller afhjælpes, og at den endelige betaling først sker, når der foreligger en attest fra de kompetente myndigheder eller en uafhængig revisor;

288. konstaterer, at Kommissionen endnu ikke har besvaret Revisionsrettens spørgsmål (punkt 10.33. i årsberetningen) om, hvorvidt de regionale myndigheder i Galicien på grund af visse klausuler har begunstiget nationale produkter i strid med protokollen vedrørende vedtægterne for Den Europæiske Investeringsbank, hvori det hedder: »Hverken Banken eller medlemsstaterne må stille betingelser om, at de udlånte beløb skal gives ud i en bestemt medlemsstat.«; minder om, at der i givet fald er beløb, der skal tilbagesøges; kræver i den forbindelse også og senest i september 2004 en rapport fra Kommissionen, eventuelt med en evaluering af lignende problemer i forbindelse med Samhørighedsfonden, hvor Kommissionen allerede tidligere har påtalt den manglende overholdelse af bestemmelserne om offentlige udbud.